întoarcerea mamei

Copyright © Constantine C. Coca, 2001 Toate drepturile rezervate Primul tipar în limba română - Iunie, 2003 Publicată de editura 3Uttle *JLamb,* Suceava
Autor:
Traducerea:
Editarea:
Tehnoredactarea: Coperta:
H. Stretton
Constantine Christian Coca
Adina Cotlet
prof. Ligia Cruţ
Florin Ceornodolea
Li viu Bursuc
Doinita Nistor
Nici o parte a acestei publicaţii nu poate fi reprodusă, sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României STRETTON, H.
Jessica / H. Stretton ; trad.: Constantine C. Coca. - Suceava : Little Lamb, 2003
(Colecţia cărţilor rare)
ISBN 973-86336-3-X
Vol. 2 : **întoarcerea mamei.** - 2003. - ISBN 973-86336-2-1 I. Coca, Constantine C. (trad.)
821.111-32=135.1

- întoarcerea mamei

face parte din

Colecţia Cărţilor rare

a editurii

Mtle Urni*

Rescris de Mark Hamby, al doilea volum vă va împărtăşi emoţiile unei jertfe înălţătoare. Este povestea unei tragedii umane şi a dragostei divine care a inspirat multe familii să-şi reevalueze priorităţile şi valorile.

Pentru mai multe informaţii despre aceste cărţi clasice, luaţi legătura cu noi la numărul **0744 544 579**
prin e-mail la: **contact @ littlelamb.ro**
web: **www.littlelamb.ro**
sau scrieţi-ne pe adresa: **Editura Little Lamb**
CP. 42,0.P. 6
720340 - Suceava
jud. Suceava
ROMÂNIA

Mama, tatăl şi sora Jessicăi

CAPITOLUL I

ÎNGRIJITORUL CAPELEI

RA o duminică mohorâtă şi pustie. Venise cea mai friguroasă perioadă a anului, când ceaţa persista zi şi noapte asupra Londrei, risipindu-se doar trei sau patru ceasuri, după-amiaza. Văzduhul era străbătut de raze reci şi sufluri îngheţate. Din turnurile vechi ale bisericilor se auzea dăngănitul clopotelor ce-i chemau pe oameni la închinare. Ecoul lor răsuna înfiorător şi ţi se strângea inima auzindu-le, de parcă zgomotul dureros venea de undeva de dincolo de nori şi lume.

încă din zorii zilei, credincioşii mergeau grăbiţi spre locurile de închinare, purtând pe chip o expresie sobră, cauzată parcă de vremea posomorâtă şi apăsătoare. După căderea nopţii, atmosfera aceea neguroasă devenea însă oarecum naturală. Lumina lămpilor, deşi era slabă, şi cu greu biruia ceaţa, îi încuraja pe trecători, prin strălucirea ei mângâietoare, să păşească mai apăsat şi mai sigur, cu inima mai veselă decât în zori. Din loc în loc, ferestrele luminate ale unei capele sau case de rugăciune răspândeau lumina caldă şi plăcută în stradă şi uşile deschise păreau că-i invită pe călătorii îngheţaţi sau obosiţi să intre - însă aceste clădiri, temple ale lui Dumnezeu, după cum erau cunoscute de oamenii de rând, păreau să fie destinate numai celor bogaţi şi înstăriţi, acelei categorii de oameni care duceau o viaţă mai uşoară, plină de confort. Totuşi, printre mulţimile de închinători ce străbăteau pieţele şi traversau bulevardele

îngrijitorul capelei

puteai descoperi cu uşurinţă şi băieţi sărmani, îmbrăcaţi simplu şi sărăcăcios.

Capela elegantă în care Daniel Standring era îngrijitor şi uşier nu făcea excepţie de la regula generală, fiindcă nu puteai să vezi în ea nici un sărac. Mobilierul şi confortul dinăuntru trebuia să ofere satisfacţie celor bogaţi. Băncile lucrate din lemn de stejar erau înalte şi sobre. Erau tapiţate şi căptuşite de jur împrejur, în cazul în care vreun ascultător plictisit sau prea obosit s-ar fi odihnit sau ar fi adormit liniştit - ceea ce se şi întâmpla de multe ori. Lumina lămpilor nu era prea stânjenitoare, iar sistemul de încălzire era foarte eficient. Mulţimile care veneau să-l asculte pe pastor creşteau în fiecare săptămână, şi Daniel Standring a fost nevoit, cu puţină şovăială la început, să accepte faptul că avea nevoie să fie ajutat de un coleg. Cei bătrâni şi, bineînţeles, membrii bogaţi ai bisericii, care veneau în căleşti elegante, îl socoteau pe Daniel un om de încredere, aveau pretenţia ca el să-i conducă până la locurile lor şi îi încredinţau numai lui mesajele sau comisioanele. Cu timpul însă, Daniel a început să-l lase pe colegul său să se ocupe de capriciile şi fandoselile celor bogaţi, el îngrijindu-se de nevoile celor mai necăjiţi. Acest lucru nu a fost pe placul oamenilor înstăriţi şi influenţi; prin urmare, era de aşteptat ca, mai devreme sau mai târziu, să aibă loc o confruntare prin care cei revoltaţi, din pricină că săracii se înmulţeau tot mai mult în biserică, să-şi facă publică nemulţumirea. Oricum, problema sărmanilor credincioşi trebuia rezolvată odată pentru totdeauna.

Ierarhia şi statutul social fuseseră în trecut de o importanţă profundă pentru Daniel, dar acum, de când credinţa lui fusese înnoită, simţea în inimă o singură dorinţă -aceea de a sluji. „Cei care doresc să fie mari", se gândea el, „trebuie să fie slujitorii tuturor."

„ *Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari. " (Luca XVI: 10a)*

Jessica - întoarcerea mamei

De aceea, Daniel se gândea că nu poate să-i slujească Mântuitorului mai bine, decât dacă este ascultător în toate lucrurile, chiar şi în cele mărunte, cu speranţa că, în ziua cea măreaţă, în ziua socotelilor, cum spunea el, va putea privi faţa Domnului şi frumuseţea Lui fără a se ruşina.

Prea puţini din biserică au aflat de pocăinţa uşierului sau de viaţa lui secretă ca vânzător ambulant de cornuri şi cafea. Un singur lucru era cu siguranţă diferit: omul respectabil şi aspru, cu o fire rece şi închisă, se îngrijea cu multă dragoste şi afecţiune de copila care altădată purta numai zdrenţe peste pielea învineţită şi umbla desculţă şi murdară, cu privirea flămândă şi rătăcită. Acum, fetiţa nu numai că era îmbrăcată curat şi îngrijit, dar, mai presus de toate, era înveşmântată în haina imaculată a neprihănirii. Jessica, la frageda vârstă de zece ani, aproape uitase de bătăile pe care le primise de la mama ei, durerea foamei şi singurătatea care altădată o apăsau atât de mult. Acum, în timpul pe care amândoi îl petreceau zilnic făcând curăţenie şi îngrijind capela, atât bătrânul cât şi copila au descoperit în el o adevărată binecuvântare. Bucuria pe care ei o aflau aici nu se datora însă doar bunei lor tovărăşii, ci şi faptului că aveau minunata posibilitate de a fi slujitori în casa Domnului.

împreună cu trezirea spirituală pe care o experimentase, Daniel începuse să simtă dragostea şi foamea după Cuvântul lui Dumnezeu. Deşteptându-se în fiecare zi dis-de-dimineaţă, aţâţa jarul şi mai punea câteva lemne, apoi, când focul începea să se aprindă, îngenunchea şi se ruga, după care, deschidea Sfânta Scriptură şi citea câţiva psalmi. în felul acesta, se simţea încurajat, consolat şi întărit pentru tot restul zilei şi fiecare nouă zi îi aducea mult belşug de binecuvântare. Cu o anumită ocazie, versetul 11 din psalmul XVI i-a trezit curiozitatea şi 1-a condus spre o descoperire foarte plăcută.

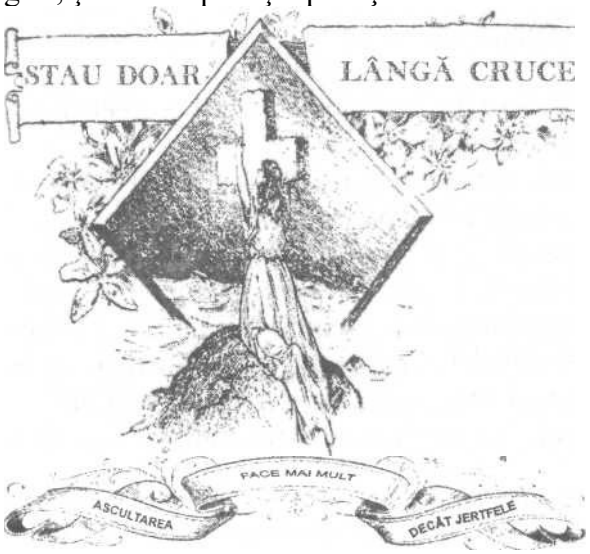
îngrijitorul capelei

„îmi vei arăta cărarea vieţii;
înaintea Feţei Tale sunt bucurii nespuse
şi desfătări veşnice în dreapta Ta. "

în timp ce medita la acest mare adevăr, şi-a amintit de o predică a pastorului care explicase cu

elocvenţă adevărata însemnătate a bucuriei:
„Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea
credinţei noastre, adică la Isus,
care pentru bucuria care-I era pusă înainte
a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea şi sade la dreapta
scaunului de domnie al lui Dumnezeu. " (Evrei XII:2)
O rază de lumină îi inundă făptura. Descoperise în viaţa anevoioasă şi sumbră cărarea bucuriei care părea a fi un izvor ce ţâşnea chiar din inima lui. Ridicându-se de pe genunchi fericit, începu să cânte şi să-I dea slavă lui Dumnezeu pentru adevărul glorios ce-i fusese sădit în suflet. Trezită din somn, Jessica privi curioasă prin crăpătura uşii. Nedumerită, deschise uşa şi-1 întrebă pe bătrân de ce era atât de fericit.
„Jessica, copila mea, trebuie să-ţi mărturisesc acest mare adevăr pe care l-am descoperit. în rugăciunea de dimineaţă am aflat că Tatăl nostru din ceruri ne arată cărarea vieţii pe care să mergem şi această cărare duce spre bucuria veşnică şi nemăsurată."
„Unde este cărarea aceasta?"
„Cărarea bucuriei începe la cruce."
Deşi nu înţelegea mai nimic din ce auzise, zăpăcită şi mirată, Jessica se trudi să-i zâmbească cât mai graţios şi încercă să-şi asculte cu viu interes învăţătorul.
„Copila mea, bucuria Domnului Isus a fost să rabde suferinţa crucii! Bucuria Lui a izvorât din jertfa Lui. Nu ştiu de ce nu am înţeles aceasta mai înainte."

Jessica - întoarcerea mamei
Era clar că Jessica încă nu înţelegea, dar privirea ei caldă şi oarecum interesată, îl provocă să continue.
„Este ca şi atunci când pui o sămânţă în pământ", spuse el. „Mai întâi, ea trebuie să moară, dar, când moare, acolo se naşte o viaţă nouă. De fiecare dată când murim faţă de noi înşine, primim viaţa Lui şi aceasta ne dă o mare bucurie. Jessica, când alţii devin mai importanţi decât noi înşine, inimile noastre sunt umplute de o mare bucurie."
Zâmbind şi mirându-se de comportamentul neobişnuit al tatălui ei adoptiv, Jessica începu să aşeze masa pentru micul dejun. Se bucura ca un copil şi era nerăbdător să-i împărtăşească şi pastorului descoperirea lui. Dragă cititorule, când omul găseşte adevărul lui Dumnezeu, îşi dă seama că acesta este mai de preţ decât aurul, decât mult aur curat; şi mai dulce decât mierea, decât picurul din faguri. Fii plin de încredere, fiindcă cei ce-L caută din toată inima lor, îl vor găsi, şi El îi răsplăteşte pe toţi cei ce-L caută stăruitor.

CAPITOLUL II

BIBLIA MARE DE PE AMVON

NTR-O zi, când Jessica ştergea praful de pe Biblia mare de pe amvon, a observat un tablou înfiorător ce înfăţişa un om care ridicase un cuţit şi era gata să-1 lovească pe un copil ale cărui mâini fuseseră legate. Neînţelegând însemnătatea tabloului, Jessica a întrebat dacă omul cu cuţitul în mână îl reprezintă pe diavol - despre care auzise într-o predică. După ce auzise atât de mult despre dragostea lui Dumnezeu, ideea unui diavol care-i omoară pe copii o făcea să tremure îngrozită.

„Nu, copila mea", spuse Daniel. „Acest tablou îl reprezintă pe un om care şi-a iubit fiul foarte, foarte mult. Dar dorinţa de a-L asculta pe Dumnezeu a fost mai mare decât dragostea pentru fiul său."

„Atunci, Dumnezeu a vrut ca omul să-şi omoare fiul?", întrebă Jessica uluită.

„Aşează-te aici, copila mea, şi ascultă cu atenţie povestea adevărată a unui om care şi-a iubit copilul foarte mult, la fel cum Dumnezeu 1-a iubit pe Fiul Său, Domnul Isus Christos". Şi Daniel începu să-i povestească o frântură dramatică şi plină de însemnătate din istoria Bibliei.

„Numele acestui om era Avraam şi el a trebuit să aştepte un timp îndelungat pentru a avea un fiu. Dumnezeu i-a promis că într-o zi i se va naşte un fiu prin care vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Dar, ajungând

Jessica - întoarcerea mamei

aproape de vârsta de o sută de ani, Avraam a început să se îndoiască de promisiunea lui Dumnezeu."

„Dar de ce a vrut Dumnezeu să-1 facă să aştepte atât de mult?", întrebă Jessica.

„Căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre, gândurile Lui nu sunt gândurile noastre şi motivele Lui nu sunt motivele noastre. Mi se pare, copila mea, că Dumnezeu a vrut ca Avraam să aştepte pentru a-1 învăţa o lecţie simplă, dar importantă - aceea că nimic nu este prea greu pentru El."

Biblia mare de pe amvon

Rămaseră amândoi tăcuţi pentru o clipă, dar mintea lor era frământată de acelaşi gând - mama copilei. Se întrebau dacă Dumnezeu era în stare să lucreze la inima femeii înstrăinate de casă şi de cer. înfăţişarea tristă a copilei trăda dorinţa arzătoare pe care o purta necurmat în suflet, de a-şi salva mama de flăcările iadului. Domnul Daniel, înţelegând cărui fapt se datora umbra adâncă din ochii ei, încercă să o facă să-şi uite pentru o clipă durerea:

„Da, copila mea, noi suntem o dovadă vie că nimic nu-i prea greu pentru Domnul. Tu ai o

casă caldă şi pe cineva care să aibă grijă de tine. Cât despre mine, am în tine un mare ajutor. Casa mea este mai curată, dimineaţa cafeaua este caldă şi am mereu în casă pâine proaspătă..."
„Te rog, domnule Daniel", îl întrerupse Jessica, „spune-mi în continuare povestea. Ce s-a întâmplat cu copilul?"
„Când, în sfârşit s-a născut copilul, Avraam şi Sara -soţia lui - s-au bucurat mult. Dumnezeu şi-a ţinut făgăduinţa şi, în felul acesta, toate familiile pământului aveau să fie binecuvântate. Dar, într-o zi, Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-şi ia fiul, să-1 ducă pe un munte şi să-1 jertfească."
„Adică cum «să-1 jertfească»?", a întrebat nedumerită copila.
Meditând adânc la întrebare, Daniel simţi o durere adâncă în inimă, gândindu-se că într-o zi ar putea-o pierde pe Jessica, nevoit poate să o dea înapoi mamei sale şi să o arunce astfel din nou în mediul neprielnic sufletului ei.
„Să ne ferească Dumnezeu ca ziua aceea să vină vreodată", se gândi Daniel în sinea lui, apoi, încercând să se elibereze de gânduri, îi răspunse la întrebare.
„A jertfi înseamnă să oferi ceva ce iubeşti mult cuiva pe care îl iubeşti mult."
Copila îi cântări cuvintele o clipă, apoi spuse:
„Domnule Daniel, crezi că trebuie să jertfesc şi eu ceva ca să-I pot arăta lui Dumnezeu că îl iubesc?"
12
Jessica — întoarcerea mamei
Daniel rămase un timp fără grai, deoarece ideea de a o pierde pe Jessica persista în mintea lui şi-i frământa inima, dar copila îl rugă să termine povestea, aşa că se strădui să continue.
„în timp ce tatăl urca pe munte împreună cu fiul lui, avea să aibă loc a doua mare încercare a unei inimi de tată din istoria universului. Ar putea cineva să-L iubească pe Dumnezeu şi să se încreadă în El atât de mult, încât să poată să-şi jertfească propriul fiu?"
„Nu pot să-mi dau seama", răspunse Jessica.
„Da, copila mea, aceasta este exact ceea ce Avraam intenţiona să facă, după cum vezi aici în tablou.
Dar Dumnezeu este credincios, draga mea copilă, şi nu ne lasă să fim ispitiţi mai mult decât putem răbda. Vezi, în timp ce Avraam a ridicat cuţitul, ceva foarte minunat s-a întâmplat."
Daniel a întors câteva pagini în Scriptură şi a găsit altă ilustraţie, cu un înger care striga către Avraam ca să se oprească şi cu un berbece încurcat cu coarnele într-un tufiş. „Uite aici, copila mea", spuse el arătând cu degetul în tablou. „Dumnezeu a trimis îngerul ca să-1 oprească pe Avraam, fiindcă a văzut că iubirea şi încrederea lui în Dumnezeu erau mai adânci şi mai mari decât iubirea pentru fiul său.
Dragă Jessica, Dumnezeu ne-a iubit atât de mult, încât L-a jertfit pe singurul Său Fiu, pe Domnul Isus Christos, pentru noi."
„Domnule Daniel, sunt fericită că Dumnezeu mă iubeşte şi că eu te iubesc pe dumneata. Şi aş fi fericită să pot să fiu o jertfă pentru tine dacă ar fi voia Lui ca să fiu."
Cu lacrimi în ochi, Daniel a îmbrăţişat-o cu drag şi i-a şoptit:
„Nu este mai mare dragoste ca aceasta, dragă Jessica, ca cineva să-şi dea viaţa pentru prietenii săi. Mă bucur şi-I mulţumesc lui Dumnezeu că tu eşti fiica şi prietena mea."
Daniel îşi privea copila cu dragoste şi cu tristeţe, ştiind că Dumnezeu le-a dat această lecţie pentru un motiv
13
Biblia mare de pe amvon
anume. A fost o lecţie care i-a străpuns inima şi un test pe care nu era sigur dacă-1 va putea trece.
Dimineaţa florile îşi răspândesc parfumul dulce Şi-şi desfac petalele de mătase cu graţie
Fără să se îngrijoreze de arşiţa amiezii Şi neînfricate de răcoarea serii

Rănite de vântul nemilos,
Arse de razele fierbinţi,
Frumuseţile glorioase de moment se vestejesc
Şi prea curând mor
Aşa înfloreşte omul
Când tinereţea îşi dezvăluie frumuseţea
Mai încântătoare decât culorile primăverii
Şi mai dulce decât trandafirii
Dar istovit de anii grei şi mulţi Sau frânt de boală într-o singură zi Omul se vestejeşte şi-şi pierde strălucirea Şi prea curând moare
Totuşi aceştia, care se ridică din morminte Mai strălucitori şi mai albi decât zăpada, învie cu petale nemuritoare Ce nu se pot ofili şi vesteji
Să sufle vântul bolii şi să vină moartea necruţătoare Dacă cerul ne este răsplata pentru durerea de aici Să se usuce iarba, să se ofilească floarea Dacă Cuvântul lui Dumnezeu rămâne veşnic

CAPITOLUL III

PLANURI MARI

N zilele următoare, în biserică s-a stârnit multă agitaţie şi zarvă. Toată această stare de tensiune era pricinuită de două lucruri care-i frământau pe cei mai mulţi: în primul rând, se dorea ca pastorul să-şi aleagă un asistent vrednic, care să-1 poată înlocui când va fi nevoie, iar în al doilea rând, se dorea ca o nouă capelă, mult mai măreaţă şi elegantă, să fie construită - vechiul locaş de închinare li se părea multor membri nemcăpător şi demodat.
Cât despre asistent, îşi dădeau seama că problema nu putea fi rezolvată prea uşor, fiindcă doreau să găsească un predicator care să poată atrage mulţimile la fel ca pastorul lor. Şi-au dat seama că, oricând se ştia că acesta trebuia să lipsească, veneau mult mai puţini, iar când îşi lua concediul anual, capela rămânea aproape goală în comparaţie cu mulţimile curioase şi zeloase de ascultători ce veneau şi-i sorbeau cuvintele, în timp ce el le vorbea plin de încredere de izbăvirea lui Dumnezeu şi de mântuirea Lui. Toţi îl iubeau, dar majoritatea considerau că este esenţial să-i fie găsit un coleg ca nu cumva pastorul să cadă de oboseală. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, când era doar un tânăr de douăzeci de ani, începuse să păstorească o turmă mică în această biserică, iar acum clădirea era neîncăpătoare. Cât despre al doilea obiectiv, a fost rezolvat destul de uşor, pentru că era vorba de bani. Pe masa din biroul pastorului era o listă de înscrieri şi

fuseseră promise deja mii de lire. Lângă această listă, erau planurile noului locaş de închinare, executate de un arhitect renumit.
Necesitatea construirii unei capele noi, mai încăpătoare, a fost pusă în discuţie în timpul unei întâlniri ce îi reunea pe toţi membrii bisericii. Creşterea populaţiei de rând în vecinătatea bisericii i-a alarmat pe mulţi, aşa că au decis să-şi spună părerea printr-un vot. Decizia a fost unanimă, şi capela urma să fie construită la o distanţă de trei

Capela învăluită în ceaţă 16
Jessica - întoarcerea mamei

mile în direcţia nord-vest, la marginea oraşului Kensington, unde puteau să atragă mai mulţi membri din categoria lor socială, adică dintre cei bogaţi. Pentru a-şi linişti conştiinţa, au hotărât ca, în fiecare an, să facă o colectă pentru a-i ajuta pe săracii din zona unde se adunau acum. Le venea chiar uşor să aprobe acest transfer, deoarece majoritatea locuiau în partea de nord-vest a suburbiilor Londrei, unde se aflau foarte puţini oameni de rând. Totuşi, în mijlocul acestei mari adunări era o fetiţă care le amintea tuturor despre adevărata însemnătate a Evangheliei şi de faptul că Domnul Isus Christos a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoşi.

„Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi duceţi-vă de învăţaţi ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfă»
Căci n-am venit să chem la pocăinţă pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi. " (Matei IX:12b-13)

Da, Jessica le amintea mereu de semnificaţia reală a Evangheliei, dar când cineva îşi pierde dragostea dintâi, ochii i se înceţoşează şi inima i se împietreşte. Bogăţiile, când sunt folosite cu chibzuinţă, pot să aducă slavă lui Dumnezeu; dar când duc la mulţumirea sinelui şi la sentimente de superioritate, încătuşează şi mintea şi spiritul. Căutaţi deci mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra.

în seara aceea, după ce au terminat curăţenia capelei, Jessica era mult mai tăcută decât de obicei şi faţa ei era posomorâtă. Observând schimbarea, Daniel a întrebat-o:

„Copila mea, eşti bolnavă?"

„Ei nu mă pot iubi nici pe mine, nici pe felul de oameni din care am crescut, aşa că nu ar putea-o iubi nici pe mama mea."

„Nu-i adevărat, copila mea; membrii bisericii te iubesc foarte mult."

17
Planuri mari

Jessica - întoarcerea mamei

Daniel ştia totuşi bine că, deşi majoritatea o îndrăgeau pe Jessica, prea puţini dădeau atenţie nevoilor celor săraci, cu excepţia colectelor anuale ce nici nu se puteau compara cu posibilităţile lor şi cu cheltuielile implicate de planurile de construcţie a noii capele.

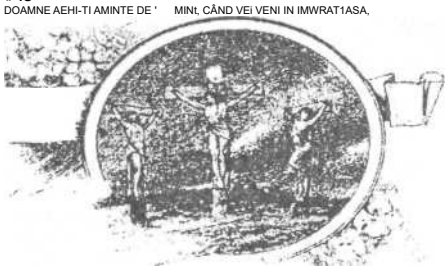
„Dacă mă iubesc", întrebă Jessica oftând, „atunci de ce doresc să mute capela atât de departe de cei care au nevoie de Domnul Isus cel mai mult?"

Daniel recunoştea în inima lui că decizia de a construi capela în alt loc nu era sinceră, însă el era unul singur, iar cuvântul lui, cu siguranţă, nu avea prea mare însemnătate. Nu-i stătea lui în puteri şi chiar i se părea imposibil de gândit, cum ar putea el să schimbe inimile şi minţile majorităţii.

„Eu cred", spus el, „că aceasta este o întrebare pentru pastor. Mâine îl vom ruga să ne scuze şi vom vedea dacă ne poate face lumină în privinţa aceasta."

Zilele se transformară în săptămâni şi săptămânile în luni, şi un sentiment neobişnuit de vinovăţie şi regret umplu inimile multor membri ai bisericii. Mulţi însă, încercau să-şi înăbuşe acest simţământ, punându-l pe seama vremii mohorâte şi apăsătoare care le dădea o stare de indispoziţie. Dar mesajele pastorului au început să se îndrepte cu precădere asupra sufletelor pierdute, astfel că serviciile divine deveneau tot mai incomode pentru bogaţii bisericii. Cu timpul, se vorbea tot mai puţin de construcţia noii capele. Era evident că nu va fi construită foarte curând. în fiecare săptămână, capela veche devenea locul de unde Jessica îşi trimetea cererile spre cer, fiindcă era hotărâtă să se roage cu stăruinţă ca, înainte ca biserica să fie mutată, mama ei să se întoarcă la Dumnezeu şi să-L recunoască pe Domnul Isus ca Mântuitor. Se ruga în fiecare seară înainte de culcare, iar acest lucru împovăra mult inima lui Daniel, fiindcă îşi dădea seama că dragostea lui pentru Jessica era mai mare decât dorinţa lui pentru mântuirea sufletului mamei ei.

«-4S- <" '
DOAMNE AEHI-TI AMINTE DE ' MINt, CÂND VEi VENI IN IMWRAT1ASA,

„Pentru că zici: «Sunt bogat, m-am îmbogăţit, şi nu duc lipsă de nimic», şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit,
sărac, orb şi gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine
aur curăţit prin foc, ca să te îmbogăţeşti; şi haine albe,
ca să te îmbraci cu ele, şi să nu ţi se vadă ruşinea goliciunii tale;
şi doftorie pentru ochi, ca să-ţi ungi ochii, şi să vezi.
Eu mustru şi pedepsesc pe toţi aceia, pe care-i iubesc.
Fii plin de râvnă dar, şi pocăieşte-te!
Iată Eu stau la uşă, şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu
şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el, şi el cu Mine.
Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine
pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit
şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie. "
(Apocalipsa 111:17-21)

CAPITOLUL IV

MESAJUL NEPREVĂZUT

UMINICA următoare, Daniel a deschis uşile capelei, a aprins lămpile şi le-a reglat exact la intensitatea preferată de public, mai ales lămpile din jurul amvonului, care-şi împrăştiau lumina peste faţa gânditoare a pastorului. în birou, Jessica tocmai terminase de şters praful de pe Biblia mare de la amvon, cu dragoste şi gingăşie, cu batista ei curată. Organistul cânta un imn frumos pentru deschiderea serviciului, iar Daniel era pregătit să ducă Biblia şi s-o aşeze pe amvon. Jessica nu putea să se uite niciodată la Biblia aceea fără să-şi amintească de tabloul cu Avraam, cu cuţitul ridicat, gata să-şi jertfească fiul. îngândurată şi înfiorându-se din nou, puse batista înapoi în buzunarul şorţuleţului pe care îl purta când făcea curăţenie.

în timp ce sunetele înălţătoare ale orgii răsunau asemenea unui ecou venit de dincolo de lume, Daniel, cu Biblia în mână, porni printre şirurile de bănci până în faţa amvonului. Păşea apăsat şi drept, ţinând Cartea la piept ca pe un lucru sfânt ce merita profunda lui adorare. Adunarea se ridică în picioare şi forfota încetă pe dată. Mersul atât de solemn al bătrânului îngrijitor de biserică ar fi putut da oricărui străin neobişnuit cu ritualul bisericii impresia că el însuşi era păstorul.

După ce aşeză Biblia pe amvon, coborî ca un slujitor credincios, gata să-i primească pe ceilalţi oaspeţi ai

Stăpânului său. Caleştile soseau una după alta, iar el zâmbea satisfăcut. Căuta locuri goale pentru membrii bisericii, iar străinii stăteau în picioare pe culoare. Fetiţele pastorului au trecut pe lângă el, salutându-1 şi zâmbindu-i, iar el, văzându-le, înţelese că pastorul sosise, în sfârşit. Niciodată nu întârziase până atunci, dar de data aceasta a ajuns tocmai în momentul când Jessica a terminat de şters praful de pe cartea de cântări ce era pe amvon. Văzând că pastorul nu iese, Daniel a intrat în birou şi 1-a găsit pe acesta într-o stare neobişnuită. Istovit de oboseală, stătea aproape de focul pe care Daniel îl aprinsese mai înainte, ca şi cum ceaţa şi frigul îl îngheţase. Părea trist şi capul îi era căzut pe piept. Curioasă şi ea, Jessica veni prin uşa laterală în birou. Stătu un minut în spatele lui, în tăcere, apoi îşi ridică mâna, încă slabă şi subţire, şi o puse timid pe braţul lui.

„Jessica", rosti pastorul, acoperindu-i mâna mică cu palma lui, „sunt întristat în seara aceasta şi am o mare povară pe inimă. Spune-mi, copila mea, înţelegi ce predic eu de la amvon?"

„O, nu, nu!", răspunse Jessica scuturându-şi capul. „Numai când vorbeşti despre Dumnezeu şi despre Isus Christos şi despre cer! Ştiu ce înseamnă toate acestea, dar în rest, nu înţeleg mai nimic."

„Şi îţi plac aceste cuvinte, Jessica? Le repet destul de des?"

„Uneori le repeţi mereu", răspunse Jessica, „şi atunci sunt bucuroasă, fiindcă ştiu că Dumnezeu şi Domnul Isus mă iubesc şi mi-au pregătit un loc în cer. De fiecare dată vorbeşti despre Dumnezeu în predicile dumitale, dar cel mai des vorbeşti despre Domnul Isus şi despre cer."

„Şi ce vreau eu să spun când vorbesc despre Dumnezeu, de Domnul Isus şi despre cer?"

„Nu ştiu altceva decât ce m-ai învăţat dumneata", răspunse Jessica cu umilinţă. „M-ai învăţat că Dumnezeu este Tatăl nostru, că Isus, Fiul Său, este Mântuitorul nostru şi că

21
Mesajul neprevăzut
El a venit din cer şi s-a jertfit pentru noi ca să fim iertaţi de păcatele noastre. De aceea a murit El pe cruce. Tatăl Lui L-a jertfit ca noi să putem fi salvaţi şi să mergem în cer - am învăţat aceasta de la domnul Daniel. Mai mult nu ştiu."
„Şi cum ştii că ai fost iertată, copila mea?"
Jessica privi ţintă în ochii pastorului şi răspunse plină de convingere:
„Când cineva devine copilul lui Dumnezeu, începe să iubească pe alţii mai mult decât pe sine."
„Este destul!", exclamă pastorul ridicându-şi solemn capul.
„Un suflet a învăţat adevărul de la mine! Domnul să te binecuvânteze, Jessica, şi să te ţină sub protecţia şi în dragostea Lui!" îi mângâie cu blândeţe şi dragoste părul ondulat căzut peste umeri şi o privi cu un surâs amar aşa cum şi-ar privi un tată odorul drag pe care îl vede pentru ultima oară.
In timp ce vorbea, tonurile joase ale orgii ajunseră la urechile lor, şi Daniel deschise uşa. Avea pe faţă un aer aproape mândru şi şi-a aplecat capul în faţa pastorului puţin mai mult decât de obicei.
„Este o mare de oameni astăzi, pastore", spuse el. „Culoarele, galeriile şi balcoanele sunt pline şi mai sunt încă mulţi la uşi şi la ferestre care vor trebui să asculte de afară, fiindcă nu mai este loc."
Pastorul şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a tremurat, fără îndoială, din cauza frigului. Daniel şi Jessica părăsiră biroul, dar deodată fură chemaţi înapoi de glasul lui frânt şi agitat.
„Daniel", spuse el, „am să-ţi spun ceva foarte important după serviciul din seara aceasta. Vino înapoi în birou imediat ce se eliberează adunarea. Iar tu, Jessica, să te aşezi exact în locul tău obişnuit, ca să te pot vedea şi să mă vezi, fiindcă în seara aceasta voi predica despre Domnul Isus Christos într-un fel în care nu m-ai mai auzit niciodată."
22
Jessica - întoarcerea mamei
Jessica nu-i răspunse, dar dădu din cap în semn de aprobare, după care plecă din birou, ieşind printr-o uşă laterală ce nu dădea direct în capelă. Câteva clipe mai târziu, se strecură cu anevoie prin mulţimea care se îmbulzea pe coridoare. Ajunsă la locul ei din apropierea amvonului, se aşeză pe banca îmbrăcată în catifea purpurie şi, ridicându-şi uşor bărbia, îşi aţinti privirile undeva, deasupra amvonului, încă se mai auzeau sunetele fermecătoare ale orgii.
în timp ce ultimele note ale imnului încă mai răsunau, Jessica abia avu timp să tragă o privire la Jane şi la Winny, când uşa biroului se deschise, iar pastorul urcă încet, cu capul plecat, treptele amvonului. Ajuns în faţa amvonului, îşi ridică privirea şi se uită de jur împrejur. Capela era înţesată de oameni. Mulţi stăteau în picioare, iar alţii chiar afară. Văzu nenumărate feţe îndreptate asupra lui. Cunoştea multe dintre ele şi le văzuse în aceeaşi aşteptare în multe alte duminici. Ochii lui trecură repede de la unul la altul, dar de data aceasta cu o dragoste cum nu mai simţise înainte. îşi privi fetele cu drag şi, zâmbind gingaş, privirea lui se opri o clipă asupra unei fiinţe mici care aştepta cu ardoare să-şi înceapă mesajul. Era Jessica. Predica pe care o pregătise în timpul săptămânii era una pentru care făcuse multe cercetări şi studii oratorice şi care urmărea să-i ţină pe ascultători încordaţi şi cu răsuflarea tăiată. Dar în seara aceasta avea să predice cu totul altceva. Plecându-şi capul şi cerând binecuvântarea lui Dumnezeu, spuse:
„Le voi vorbi acestor oameni din cuvintele Domnului Christos: «Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut.» (Matei XXV:40)"
23

CAPITOLUL V

VALEA UMBREI MORŢII

PRIMA parte a programului a trecut ca de obicei, întreruptă numai de foşnetul ocazional al unei rochii de mătase sau de paşii unui întârziat care încerca să se strecoare prin mulţime. A urmat momentul pentru rugăciunea dinaintea predicii. Pastorul şi-a plecat capul cu reverenţă înaintea lui Dumnezeu şi a fost urmat de toţi cei prezenţi. S-a aşternut o linişte adâncă de parcă totul încremenise. Pastorul avea încă ochii plecaţi asupra Cărţii dinaintea lui. Rămase tăcut câteva momente care se transformară în minute, iar în inimile ascultătorilor în clipe infinite. Domnea o atmosferă apăsătoare. Pastorul nu spunea nimic - parcă aştepta ceva. în biserică nu se mai auzea nici un foşnet, nici o mişcare.

Nimeni nu putea şti ce se petrece în sufletul pastorului în timpul acestei tăceri prelungite. Oamenii mai aşteptau să-i audă glasul înălţându-se în rugăciune, dar lucrul acesta nu se întâmpla. Bărbatul îşi sprijini capul în mâini. Gestul lui trăda o mare durere. Pieptul îi fu străbătut de un suspin izvorât din adâncul inimii. Cei din apropierea amvonului ascultară încordaţi acest ecou stins, înălţându-şi cu teamă privirea spre pastor. Avea capul căzut pe piept şi o rază de lumină îi cădea pe tâmplele argintii.

După aceea se auziră şoapte şi un murmur general. Feţele începeau să se ridice îngrijorate, dar pastorul rămase

Jessica - întoarcerea mamei

nemişcat şi glasul lui nu se auzi ca să astâmpere agitaţia. Jane şi Winny îşi aţintiră şi ele neliniştite privirea spre el, neînţelegându-i tăcerea. Jessica sări de pe genunchi şi, aproape fără să-şi dea seama cum, ajunse lângă amvon. Nu mai ţinu cont de ceea ce se petrecea în jurul ei. Se străduí din răsputeri să nu strige de spaimă. Fără să-i pese de ce-i va spune lumea, mânată de dragostea nespusă ce i-o purta pastorului, Jessica îl trase timid de mâneca hainei. Dar pastorul nu-i vorbi. Rămase ca o stană de piatră, de parcă şi-ar fi pierdut cunoştinţa.

întreaga adunare fu cuprinsă de un tumult instantaneu, se ridicau rând pe rând în picioare, vorbeau şi gesticulau. Ieşind dintre rânduri, începură să se înghesuie în jurul amvonului. în câteva minute pastorul fu luat de câţiva bărbaţi şi dus în birou, iar mulţimea se îngrămădi în faţa uşii. Câţiva dintre cei mai de seamă membri ai bisericii, îi rugară pe oameni să plece acasă, dar toţi erau prea tulburaţi şi disperaţi pentru a putea pleca fără să afle cauza nefericitei întâmplări.

Jessica, mică şi sprintenă, şi obişnuită cu aglomeraţia, se strecură prin publicul agitat până la uşa biroului, pe care Daniel o păzea ca să nu fie invadată de prea mulţi străini. Văzând feţele îngrozite şi inimile apăsate, Daniel începu să citească Psalmul XXIII:

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic. El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă; îmi înviorează sufletul, şi mă povăţuieşte pe cărări drepte, din pricina Numelui Său.

Chiar de ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu

mine.
Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie. Tu îmi întinzi masa în faţa potrivnicilor mei;
îmi ungi capul cu untdelemn, şi paharul meu este plin de dă peste el. Da, fericirea şi
îndurarea mă vor însoţi
25
Valea umbrei morţii
în toate zilele vieţii mele,
şi voi locui în Casa Domnului
până la sfârşitul zilelor mele. "
In timp ce Jessica stătea lângă el, uşa biroului deschise şi un medic şopti:
„Nu a murit, a fost doar paralizat."
se

•• .<

. .....*•

Daniel, citind psalmul 23
Jessica zbură ca o săgeată prin mulţime până la banca unde fetele pastorului stăteau
îngenuncheate. Rugăciunea lor

nu era decât gemete întrerupte de sughiţul plânsului. Se opri o clipă lângă ele, neştiind ce să le spună, apoi căzu în genunchi lângă Winny şi-i şopti la ureche cu glasul tremurând: „Domnişoară Winny, doctorul a spus că este doar paralizie." Apoi, întorcându-se spre cealaltă fetiţă, spuse: „Nu a murit, domnişoară Jane. Se va face bine dacă se va odihni."
Fetele îşi ridicară feţele udate de lacrimi şi, tremurând, îi apucară mâinile, ţinându-se strâns de ea ca şi cum ar fi fost cineva mai mare şi mai înţelept decât ele. Sărmanele copile nu mai gustaseră niciodată amărăciunea necazurilor vieţii. Mama lor le părăsise înainte ca ele să fie destul de mari ca să înţeleagă pierderea, iar pastorul le-a îngrijit cu atâta gingăşie, încât nu au ştiut niciodată ce înseamnă suferinţa. Jessicăi îi era milă de cele două fete. Puterea ei de mângâiere venea de la Dumnezeu, care-i dădea cuvinte potrivite. în groaza şi disperarea ce le cuprinsese inimile, vorbele pline de încredere ale prietenei lor le dădeau speranţă şi chiar siguranţă.
„Ce înseamnă paralizie, Jessica?", întrebă Jane, albă la faţă.
„Nu sunt sigură", răspunse Jessica. „Dar ştiu că a fost îngăduită de Dumnezeu, aşa că nu poate fi ceva prea rău."
Câteva minute, toate trei rămaseră tăcute... Ce se întâmplase, fusese îngăduit de Dumnezeu, aşa că nu putea fi prea rău. Dumnezeu nu loveşte, ci doar atinge cu gingăşie inimile şi vieţile noastre, iar această atingere a mânii Stăpânului a avut loc nu când pastorul urca treptele amvonului, ci cu câteva ore înainte de serviciul divin. Aceasta a fost ceea ce pastorul dorea să-i spună lui Daniel după încheierea programului, dar Dumnezeu a ales să procedeze altfel, să nu-1 lase să vorbească, până când planul suveran nu avea să fie dezvăluit.
După ce toţi au aflat ce s-a întâmplat cu pastorul, capela s-a golit încetul cu încetul. Jane şi Winny, liniştindu-se şi ele puţin câte puţin, trebuiră să asculte de guvernanta lor, care insistă să le ducă acasă. O rugară pe guvernantă să o ia şi

pe Jessica acasă la ele şi aceasta acceptă, la fel şi Daniel. Câteva minute mai târziu, cele trei fete mergeau încet spre casă, Jessica fiind în mijloc. Fetele erau încă îngrozite, dar Jessica le încuraja, conducându-le plină de încredere, până când ajunseră în faţa casei pastorului. Acolo, a făcut un pas înapoi sfioasă, ca şi cum nu avea de gând să intre cu ele.
„Nu pleca, mai stai cu noi", o rugă Winny cu insistenţă. „Tăticul nostru nu e acasă şi ne e cam frică. Ţie nu ţi-e frică, Jessica?"
„Nu", răspunse ea cu îndrăzneală. „Nimic rău nu ni se poate întâmpla, fiindcă Isus ne iubeşte şi întotdeauna ne ocroteşte. Tot ce se întâmplă este spre binele nostru, chiar dacă nu ne dăm seama la început."
„Trebuie să vii şi să rămâi la noi", spuse Jane în maniera ei liniştită, totuşi puţin înspăimântată şi tristă. Apoi îi spuse guvernantei că o vor lua pe Jessica şi ea va sta în camera de studiu a pastorului până când el se va întoarce acasă.
Toate trei urcară liniştite scările până în bibliotecă, unde se aşezară jos, lângă şemineu. Focul ardea vioi şi încăperea era încălzită, gata să-şi primească stăpânul după o zi de muncă. Pastorul adunase în viaţă o mulţime de cărţi, aşa că toată încăperea era plină de ele.
Pe masă erau cele pe care le studiase săptămâna trecută, în timp ce pregătise predica care trebuia să-i mişte şi să-i trezească chiar şi pe ascultătorii lui obişnuiţi. De asemenea, erau câteva coli de hârtie pe care îşi notase câteva gânduri mai importante. Pe poliţa şemineului, deasupra scaunului său, la îndemână, era o Biblie mică de buzunar, foarte uzată.
Sărmanele copile nu ştiau prea multe despre volumele de studiu de pe masă, dar erau obişnuite cu Biblia aceea mică, iar Winny, luând-o în mână, o strânse la piept.
„Tăticu întotdeauna ne citea din ea şi ne vorbea în fiecare duminică seară după ce ajungeam acasă", spuse ea cu

tristeţe, vorbind ca despre ceva dintr-un trecut îndepărtat, care nu avea să se mai repete.
„Cât de mult durează o paralizie, Jessica?", întrebă Jane cu o faţă plină de îngrijorare.
„Nu sunt sigură, Jane. Dar nu uita, oricât va dura, nu va fi fără voia lui Dumnezeu."
„Da", răspunse Jane cu lacrimi în ochi. „Dumnezeu ştie ce este mai bine pentru tăticu şi pentru noi. Ştiam că într-o zi s-ar putea întâmpla aşa ceva, dar acum trebuie să trecem prin toate acestea."
„A trece prin încercare este mult mai greu decât a te gândi la ea", remarcă Winny cu o privire meditativă, asemănătoare cu a tatălui ei, şi toate trei tăcură din nou, ascultând cu atenţie orice zgomot care le putea confirma că pastorul s-a întors acasă.
„ *Tu numeri paşii vieţii mele de pribeag;*
pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?" (Psalmi LVI:8)
„Pe cine altul am eu în cer afară de Tine?
Şi pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni,
decât în Tine." (Psalmi LXXIIL25)
„Ah! Doamne Dumnezeule, iată, Tu ai făcut cerurile şi pământul cu puterea Ta cea mare şi cu braţul Tău întins: nimic nu este de mirat din partea Ta!" (Ieremia XXXII: 17)
„ Cheamă-mă şi-ţi voi răspunde; şi îţi voi vesti lucruri mari, lucruri ascunse, pe care nu le cunoşti." (Ieremia XXXIII:3)
29

CAPITOLUL VI

UN OASPETE NEAŞTEPTAT

NTR-UN târziu, se auzi un zgomot la uşa de la intrare. Cele trei copile se uitară încremenite una la alta. Nişte paşi grei, înceţi şi apăsaţi urcau scările. După mers, puteai să zici că omul purta o povară grea. Inimile fetiţelor se umplură de nelinişte şi incertitudinea momentului următor devenea tot mai apăsătoare. Jane şi Winny se lipiră strâns de Jessica, tremurând fără voie. Jessica încercă pentru o clipă să le încurajeze, privindu-le cu multă milă. Din salon, răzbătu până la ele vocea sonoră a domnului Daniel. Fetiţele simţiră că li se topesc picioarele de spaimă, dar, adunându-şi ultimele forţe, fură într-o clipă lângă uşă. Deschiseră uşor uşa şi lumina palidă a lămpii de pe hol lăsă să se vadă trei perechi de ochi curioşi şi înspăimântaţi. Deodată, inima le stătu în loc. Nu departe de ele puteau să vadă nişte bărbaţi necunoscuţi purtându-1 pe braţe pe pastorul suferind. Lacrimi mici căzeau pe duşumeaua întunecată. Pastorul avea o înfăţişare ca de ceară, dar, cu toate acestea, părea plin de pace; nimic nu-i crispa fruntea. Ochii îi erau strâns închişi ca şi cum ar fi căzut într-un somn adânc.
Jessica, cu ochii ei ageri, 1-a observat pe domnul Daniel stând în întuneric în capătul holului şi, după ce oamenii care îl duceau pe pastor în dormitorul lui trecură, ea a alergat la el, 1-a luat

de mână şi 1-a adus în bibliotecă.
„O, domnule Standring", rostiră Jane şi Winny într-un glas, „spune-ne tot ce ştii despre tata."

„Haide, haide, nu vă înspăimântaţi, micuţe domnişoare", răspunse Daniel încercând să le mângâie. „Dacă este voia lui Dumnezeu, tăticul vostru va fi bine într-o săptămână sau două. Doctorii au spus că a studiat prea mult şi s-a stresat fără să se odihnească. Dar, încetul cu încetul, îşi va reveni că de altfel, nu ştiu ce se va întâmpla cu biserica."
„Nu va muri?", întrebă Jane cu buzele tremurânde.
„Să moară? O, nu!", o încuraja Daniel. „Vai, dragele mele, cum tremuraţi! Mai bine v-aţi duce la culcare, oricum nu puteţi face nimic dacă staţi aşa."
„Domnule Standring", spuse Winny, „Te rog să o laşi pe Jessica să stea cu noi toată noaptea. Poate să doarmă în camera de lângă dormitorul nostru; şi, dacă lăsăm uşa puţin deschisă, putem vorbi cu ea."
„Din partea mea poate să rămână, dacă guvernanta voastră o acceptă, domnişoară Winny", răspunse Daniel. Iar guvernanta, dorind ca ele să simtă durerea cât mai puţin, acceptă cu bucurie.
Daniel se îndrepta singur prin ceaţă, pe străzile noroioase, spre căsuţa mică şi retrasă, aflată într-o curte mare şi îngrijită - acolo îşi petrecuse ultimii trei ani de când o adoptase pe Jessica. Mintea lui se frământa cu evenimentele ciudate ale serii şi cu paralizia pastorului său. După un timp, singur fiind, şi-a amintit de ultimele cuvinte pe care i le spusese pastorul:
„Ce putea fi atât de important, că trebuia să-i spună la sfârşitul programului?"
Mintea lui fusese ocupată cu fel de fel de presupuneri în timpul cântării imnurilor şi chiar în timpul primei rugăciuni. Era cu siguranţă ceva important, dar acum pastorul nu-i mai putea vorbi!
îşi aminti că săptămâna trecută, la o întâlnire cu comitetul bisericii, fusese propus un plan de construire a unei căsuţe între noua capelă şi clasele de şcoală, unde trebuia să locuiască îngrijitorul capelei. De asemenea, s-a sugerat ca

salariul să-i fie ridicat la o sumă care să-1 elibereze de necesitatea de a mai căuta şi altă slujbă. De fapt, îngrijirea capelei necesita destul de multă muncă, fiindcă era foarte mare şi maiestuoasă, iar responsabilităţile lui îi luau patru zile pline din săptămână. Oare despre aceasta dorea pastorul să-i vorbească? Dar lucrurile acestea nu erau treaba lui, ţineau de câţiva oameni cu vază din comitet. Dorea oare să-i vorbească ceva în legătură cu Jessica? Se pare că nu; totuşi, pastorul ţinea mult la copilă, se bucura când o vedea ştergând praful din birou şi-i vorbea cu multă bunătate. Oricum, Daniel nu-şi putea găsi astâmpăr şi pe chipul lui se vedea o mare îngrijorare, care aducea a amărăciune. Ii venea greu să-şi liniştească cugetul şi să-şi astâmpere curiozitatea. Vedea bine că doar pastorul l-ar fi putut ajuta. Dar cât va dura oare paralizia?
Daniel îşi punea mereu această întrebare, deşi nici el, nici nimeni altcineva nu putea răspunde. Frământându-se aşa, ajunse acasă. Intrarea în curte era luminată de strălucirea slabă, gălbuie şi înceţoşată a unei lămpi învechite. Focul din casă proiecta pe peretele opus al ferestrei, un joc de străluciri şi umbre care îţi strângea inima. Era ceva înfricoşător şi totodată dureros în această mişcare veselă a flăcărilor. O rază de lumină se strecura prin crăpătura uşii, aşa că Daniel putu să întrezărească trupul unei persoane sprijinite de uşă. Stătea ghemuită pe prag, tremura de frig şi, din când în când, îşi freca vârtos spatele de uşa masivă de lemn de parcă ar fi vrut să se încălzească. O haină, numai zdrenţe, îi atârna pe umeri, dezvelind nişte braţe goale şi slabe. Mânecile unei haine prea lungi îi înconjurau gâtul, iar pe cap avea o pălărie de paie roasă şi ruptă. Părul nepieptănat, căzut pe faţă şi pe gât, era prea lung ca să fie al unui

bărbat. Daniel s-a apropiat cu pas şovăitor de treptele reci şi cenuşii de la intrare şi s-a aplecat uşor asupra chipului dinaintea uşii, convingându-se că era o femeie.

32

„Haide, haide", spuse el. „Nu ai nici o treabă aici. Ridică-te şi du-te acasă! Nu locuieşti aici. Ai greşit adresa, aceasta este casa mea."

Ţinea cheia în mână şi era gata să deschidă şi să intre înăuntru, acolo unde flacăra vioaie a focului aştepta să-1 încălzească. însă, oricât s-ar fi trudit, nu ar fi reuşit să descuie uşa până când făptura aceea mizerabilă dinaintea lui nu se muta. Deşi femeia se ridicase puţin, dându-i impresia că îl va lăsa în pace, doar să tacă, nu părea că reuşeşte să se ţină prea bine pe picioare. Clătinându-se, se lipi iar de uşă, de teamă să nu cadă pe treptele cenuşii.

„E drept că nu locuiesc aici; de fapt, nu locuiesc nicăieri", răspunse ea deodată fioros. „Dar nu am greşit adresa. Tu eşti Daniel Standring, iar eu sunt mama copilei care locuieşte aici."

Daniel ameţi pe dată ca şi cum ar fi primit o lovitură în cap. încetase să se mai îngrijoreze de posibila venire a mamei Jessicăi. Pastorul îl asigurase că, dacă vreodată se va întoarce şi va încerca să-şi ia înapoi copila, el însuşi se va folosi de influenţa lui şi de anumite mijloace pentru a o împiedica pe această femeie iresponsabilă să-şi mai bată joc de propriul copil, protejând-o astfel pe Jessica de toate abuzurile şi de violenţa unei mame care niciodată nu a fost în stare să se îngrijească de nevoile şi de educaţia ei. Femeia se ridicase acum, dar rezemându-se cu spatele de uşă, îi rânjea în faţă şi-şi pocnea degetele, privindu-1 sfidător cu ochii care-i străluceau la lumina palidă din fereastră.

„Aproape ţi-am rupt uşa", spuse ea rânjind şi scrâşnind din dinţi, „până când toţi vecinii tăi au venit să vadă ce s-a întâmplat; dar i-am băgat în sperieţi şi au fugit toţi înapoi în casele lor. Vecinul acela care se credea mai grozav, Copper, a plecat până la urmă ca un laş." începu să râdă iarăşi atât de tare, încât răsuna toată curtea şi vreo două uşi se deschiseră cu grijă. Daniel văzu că vecinii săi, toţi oameni decenţi, se mirau de ce se întâmpla.

33

Un oaspete neaşteptat
Jessica - întoarcerea mamei

„Să-mi dai fata înapoi!", ţipa ea. „Să mi-o dai înapoi pe Jessica, fiica mea! Unde-i? Ce-ai făcut cu ea, ticălosule?"

Doi sau trei vecini se apropiară, probabil pentru a-1 ajuta. Daniel, încurajat puţin, rosti: „Haide, nu te purta aşa. Jessica nu-i aici, aşa că vezi-ţi de treabă. Nu ţi-aş da-o nici dacă ar fi aici, dar nu este, şi asta-i tot."

Femeia se aşeză din nou pe prag, rezemându-şi capul de uşiorul uşii. „Dacă intri tu în casă, intru şi eu", strigă ea cu încăpăţânare; „Şi dacă stau eu afară, stai şi tu. O vreau pe Jessica!", ţipă ea din nou înfiorător.

Pentru Daniel era o situaţie jenantă. Nu dorea, din câteva motive, să recurgă la forţă pentru a intra în casă: în primul rând, era un creştin prea sincer pentru a folosi o măsură violentă sau necuviincioasă; apoi, persoana dinaintea lui, deşi dură şi fioroasă, era o femeie şi, mai mult decât atât, era mama Jessicăi; pe lângă toate acestea, el însuşi era abătut şi necăjit din cauza celor întâmplate la biserică. îşi întinse mâna şi puse cheia în uşă, dar, înainte de a descuia, se aplecă să vadă mai îndeaproape faţa femeii.

„Nu eşti cumva beată?", o întrebă el.

„N-am sorbit nici măcar o înghiţitură astăzi, nici măcar un strop", răspunse ea cu un geamăt de durere.

„Atunci intră", spuse Daniel, „şi intră şi dumneata te rog, domnule Brookes. Sunt foarte necăjit în seara aceasta şi s-ar putea să-mi fii de ajutor, dacă vrei. Poftim înăuntru."

Intrară într-o încăpere confortabilă şi îngrijită, unde toate lucrurile erau aranjate în ordine şi cu mult gust, fiindcă el era un om foarte ordonat prin natura lui, iar Jessica avea deja calităţile unei gospodine adevărate. înainte de a pleca la biserică, făcuse focul, iar acum, în casă era

cald şi bine.
Femeia dădu buzna înăuntru şi se aruncă în scaunul lui Daniel de lângă şemineu. Acum puteau să vadă mai bine cât de palidă şi îngrozitoare era faţa ei, cu obrajii supţi şi cu ochii roşii adânciţi în orbite, în timp ce-şi întindea mâinile slabe şi

galbene spre foc. Zdrenţele pe care le purta erau ude din cauza cetii, iar galoşii pe care-i purta pe picioarele ei goale, erau rupţi la vârf, aşa că degetele de la picioare îi erau pline de noroi. Daniel o privi tăcut câteva minute, se uită în ochii domnului Brookes pentru a prinde curaj, apoi se duse într-o bucătărioară mică, din spate, de unde se întoarse repede cu nişte pâine şi brânză şi cu trei căni de cafea, pe care le încălzi pe sobă. Femeia bău cafeaua pe nerăsuflate, dar nu putut să înghită mai mult de o singură gură sau două din pâine.
„Şi aceasta este casa copilei mele", spuse ea când se mai învioră puţin. „Pot să spun că este o casă foarte frumoasă. Ei, dar eu sunt o mamă norocoasă, şi ea este o fetiţă norocoasă. Va veni acasă în seara aceasta, domnule Standring?"
„Nu", răspunse Daniel scurt.
„în cazul acesta, mă pot odihni bine", spuse ea cu un rânjet care-1 înfiora pe Daniel. „Am impresia că patul ei este mai moale decât toate paturile pe care am dormit în ultimul timp. Noaptea trecută am dormit sub o schelă, pe nişte rumeguş. Nu te omorî prea tare să-mi pregăteşti patul prea grozav, mă descurc şi aşa foarte bine."
„Dar nu poţi să rămâi aici toată noaptea", răspunse Daniel, încercând să pară foarte hotărât.
„Şi de ce nu?", întrebă ea râzând. „Cred că sunt cel puţin la fel de bună ca şi fiica mea. O, ea nu va fi niciodată ce am fost eu. Poţi să ştii că am avut caleaşca mea personală cândva" şi începu să-şi istorisească viaţa pe care o avusese împreună cu soţul şi cu fiica ei, sora Jessicăi, când aceştia trăiau. Trecuseră zece ani de la nenorocire, iar amintirea încă îi provoca o durere adâncă. Viaţa era atât de frumoasă atunci! Dar ciuma se răspândise cu repeziciune prin satul lor, ucigându-1 pe soţul ei şi pe sora Jessicăi. Anii suferinţei şi amărăciunii erau bine întipăriţi pe faţa ei, dar nu o interesa deloc ce gândeau sau ce ziceau alţii.
35
Un oaspete neaşteptat
„Şi ce m-ar împiedica să stau o noapte, sau o săptămână, sau o lună în casa ta? Nu, i-aţi gândul acesta! Nu vei scăpa de mine atât de uşor, îţi promit!"
„Nu te-aş primi să dormi aici o noapte nici pentru cinci şilingi", spuse Daniel în grabă.
„Dar cine ţi-a oferit cinci şilingi? Nu-ţi dau nici o ceapă degerată", spuse femeia, aşezându-se mai bine în scaun cu un aer de impertinenţă şi încăpăţânare. „Casa copilei mele este şi casa mea. Dacă mă dai afară, ea pleacă cu mine. Daniel îşi chemă vecinul deoparte, în bucătărie, unde se consultă cu el în şoaptă, în timp ce trăgea cu ochiul la ea prin uşa întredeschisă."
„Ce să fac cu ea?", întrebă el. „N-aş vrea s-o las să stea aici pentru nimic în lume. Jessica a rămas în noaptea aceasta cu fetele pastorului, dar va veni acasă mâine. Ce mă sfătuieşti să fac?"
„Dă-i ceva bani ca să plece", răspunse Brookes.
Propunerea lui Brookes nu i se păru salvatoare şi nu se simţea îndreptăţit să o facă. Totuşi, după câteva momente de ezitare, se hotărî să asculte de sfatul vecinului. La urma urmei, ce altceva putea face? Se întoarse tăcut, privind sever în jur, în încăperea din faţă, acolo unde o lăsase pe femeia aceea neîngrijită, demnă de plâns. Odaia aceasta nu i se păruse niciodată până atunci prea plăcută sau confortabilă, dar vizitatoarea lui părea încântată de lucrurile care o înconjurau. Bătrânul o privi rece şi îi vorbi pe un ton hotărât, fără şovăială:
„Acum", spuse el, „dacă nu pleci de bunăvoie, trimit pe cineva să aducă un poliţist. Nu vreau

să folosesc forţa, fiindcă sunt creştin, dar nu cred că sunt obligat să te primesc în halul acesta în casa mea. Cred că mai degrabă trebuie să te dau afară. Dar, dacă pleci de bunăvoie, uite aici un şiling cu care poţi să plăteşti în altă parte să dormi şi să-ţi serveşti micul dejun mâine dimineaţă. Asta-i tot ce-ţi ofer! Alege între şiling şi poliţist."

Jessica — întoarcerea mamei

Femeia se gândi câteva minute, privind cercetător în ochii lui Daniel, şi, într-un târziu se ridică încet şi începu să-şi târască picioarele spre el. îi smulse şilingul din mână şi ieşi fără să scoată un cuvânt, în frigul şi în umezeala de afară, în timp ce Daniel îi urmărea paşii şovăielnici cu un sentiment de
uşurare.

Vecinul Brookes plecă după scurt timp şi, după ce încuie uşa în urma lui, Daniel se întoarse în salonul cald şi primitor, aşezându-se lângă şemineu. Nu putea să adoarmă şi rămase mult timp cu ochii aţintiţi spre tavan, muncit de gânduri negre. Se frământa mereu, întrebându-se unde avea să-şi găsească femeia aceea adăpost peste noapte. Poate se purtase prea aspru cu ea. O presimţire dureroasă îi apăru în minte. Sufletul lui începu să tânjească după puţină încredere, după mângâiere. îi era teamă de sine însuşi şi de viitorul său şi al copilei. Din nou regreta că nu a apucat să afle ce a vrut să-i spună pastorul, prietenul şi sfătuitorul lui, care a fost adus la tăcere şi care acum era inconştient şi nu mai putea să-1 ajute cu privire la ceea ce-i frământa inima aşa de mult -protecţia fetei.

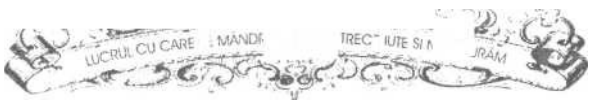
în timp ce privea ţintă la flăcările jucăuşe ale focului, istoria lui Avraam îi reveni în minte. Discuţia pe care o avusese cu Jessica referitoare la „jertfă", devenise mai mult decât o poveste. Având în faţă cea mai dificilă alegere a vieţii sale, se văzu nevoit să cadă în genunchi şi să plângă înaintea lui Dumnezeu:

„O, Doamne Isuse, te rog ascultă-mi rugăciunea. Nu ştiu cum să gândesc, cum să procedez, pentru că mintea mea este încătuşată de frică. Doamne, te rog, te implor, nu mă lăsa să-mi pierd fetiţa." Plângând, Daniel începu să tremure şi ceru mila şi harul lui Dumnezeu care să-1 ajute în această mare încercare. Luând Biblia, începu să o frunzărească ca şi cum Cineva i-ar fi luat mâna ca să-1 călăuzească. Deschizând-o la capitolul XI din Evanghelia după Matei, începu să citească următoarele cuvinte:

Un oaspete neaşteptat

„ Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi,
şi le-ai descoperit pruncilor.
Da, Tată, Te laud, pentru că aşa ai găsit Tu cu cale! Toate lucrurile Mi-aufost date în mâni de la Tatăl Meu;
şi nimeni nu cunoaşte deplin pe Fiul, afară de Tatăl;
tot astfel nimeni nu cunoaşte deplin pe Tatăl, afară de Fiul,
şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.
Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi,
şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine,
căci Eu sunt blând şi smerit cu inima;
şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre.
Căci jugul Meu este bun, şi sarcina Mea este uşoară."
(Matei XI.-25-30)

:~SJ c ''' ^

CAPITOLUL VII

doua zi, dis-de-dimineaţă, Daniel porni spre casa pastorului, cu speranţa vagă că acolo va afla că boala din timpul nopţii a fost doar o problemă temporară şi că pastorul şi-a revenit, dar acesta era exact în aceeaşi stare de inconştienţă şi nu dăduse nici un semn de viaţă.
Guvernanta i-a spus că o femeie mizerabilă şi îmbrăcată în zdrenţe, care spunea că este mama Jessicăi, 1-a căutat duminică după-amiază şi a avut o conversaţie lungă cu el, după care pastorul i-a poruncit să-i dea femeii să mănânce în bucătărie. „Nu ştiu ce i-a spus femeia", spuse guvernanta, „dar faţa pastorului era galbenă ca ceara."
Acesta era deci, fără îndoială, motivul pentru care pastorul dorea să-i vorbească. Păşind gânditor spre capelă împreună cu Jessica, Daniel nu ştia cum să-i dea vestea. Ea era tristă şi vorbea mult mai puţin decât de obicei. îl luase de mână de parcă i-ar fi fost frică de ceva. Când au deschis uşa biroului şi au intrat, au văzut dezordinea cauzată de nenorocirea din seara trecută şi Daniel o privi pe Jessica plin de tristeţe.
„Nu va muri", spuse copila cu glasul tremurând. „Doctorul a spus că are nevoie de odihnă, iar apoi ne va recunoaşte din nou şi ne va vorbi."
„Când mă gândesc", spuse Daniel începând să plângă, „că a spus nu mii de cuvinte, ci milioane, iar eu mi-am

deschis urechile să-1 ascult doar în ultimii ani, iar acum aş da aur pentru un singur cuvânt din gura lui, dar e prea târziu!"
„Ai vrea să spună ceva anume?", întrebă Jessica.
„Ah, ceva cu totul deosebit şi important", răspunse el privind-o cu afecţiune.
„Nu poţi să-L întrebi pe Dumnezeu?", îi sugeră copila.
„Da, copila mea, L-am întrebat, dar nu am primit un răspuns clar, şi inima mea este foarte tulburată. Mama mea obişnuia să-şi deschidă Biblia şi să citească primele cuvinte care îi apăreau înaintea ochilor, şi acelea erau pentru ea, de multe ori, răspunsul lui Dumnezeu. Dar poate că eu nu am fost un creştin adevărat destul de mult timp ca să mă pot aştepta să primesc un răspuns clar la rugăciune."
Jessica nu-i răspunse, fiindcă felul lui de gândire îi era, de data aceasta, puţin obscur, dar începu să aşeze scaunele şi lucrurile din birou, în timp ce Daniel o urmărea cu privirea şi continua să plângă.
„Jessica", spuse el încet şi trist, „necazul în care am nevoie de sfatul pastorului este că mama ta s-a întors."
Copila tresări şi îl privi cu ochii mari, plini de mirare şi groază. Se schimbă la faţă şi se încovoie puţin din umeri, ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică. Dar expresia durerii şi a fricii dispăru repede şi, deşi faţa-i era încă albă, răsări un zâmbet pe ea.
„Şi Dumnezeu nu ştie că mama s-a întors?", întrebă ea.
Daniel nu-i răspunse, dar întrebarea ei îi frământa mintea. Cumva, i se părea că ar fi fost mult

mai bine, mai ales în această criză, dacă mama Jessicăi ar fi rămas absentă. Se gândea că Dumnezeu l-a uitat sau poate că, ocupat cu miliardele de îngeri care îi slujesc, Dumnezeu a neglijat un lucru mărunt ca umblarea rătăcitoare a unei femei beţive. Era un gând trist de care nu putea scăpa.
„Ştii unde este mama?", întrebă Jessica.
40
Jessica — întoarcerea mamei
„Nu, copila mea. I-am dat astă-noapte un şiling ca să-şi plătească hotelul şi micul dejun. Mi-a spus că nu mâncase nimic şi nu băuse nimic toată ziua, dar guvernanta mi-a mărturisit că a fost la ei ieri după-amiază, unde a servit o masă copioasă. Cred că va veni iarăşi."
„Da, cred că va veni iarăşi", rosti Jessica ca un ecou.
„Aşa că", continuă Daniel, „eu, împreună cu guvernanta, ne-am gândit că ar fi mai bine să mai stai cu domnişoarele puţin, adică la distanţă, până când văd cum pot să rezolv problema cu mama ta. îţi place să stai cu domnişoarele Jane şi Winny, Jessica?"
„Da", răspunse ea şi faţa începu să-i tremure, de parcă abia se mai abţinea să nu plângă, „dar aş vrea să o văd pe mama mea."
„Să o vezi pe mama ta?!", repetă Daniel cu o mirare neprefăcută. „De ce, Jessica?"
„Este mama mea, şi Domnul Isus Christos o iubeşte. O, mi-e dor să o văd din nou şi să-i vorbesc despre Dumnezeu, şi despre Domnul Isus Christos, şi despre cer. Poate că se va schimba!"
Nemaiputând să-şi astâmpere durerea ce-i măcina sufletul, copila se aruncă pe genunchi, lângă scaunul pastorului, şi, într-un torent nestăvilit de lacrimi, îşi acoperi faţa cu mâinile. Printre suspinele înăbuşite de plâns, Daniel putu să discearnă murmurul stins al unei rugăciuni izvorâte din adâncul unei inimi greu încercate. Era o rugă înălţată către acel Dumnezeu puternic, în stare să schimbe orice destin; era o rugă pentru mântuirea propriei sale mame. Bătrânul era uimit peste măsură şi nu putea înţelege dorinţa arzătoare a fetei de a-şi vedea mama. Pe el, acest fapt îl zăpăcise cu totul, dar nu o putea învinui sau condamna pe copilă. Vedea legătura strânsă, nu doar de sânge, ci legătura dintre inima fetei şi a mamei, şi această dragoste ce i-o purta Jessica acelei femei josnice începea să devină în mintea lui tot mai clară şi mai întemeiată. Ar fi vrut să o ţină în siguranţă, în casa
41
Alegerea copilei
pastorului, şi să nu o expună vizitelor frecvente şi violente ale femeii beţive, dar, dacă Jessica decidea altfel, nu i se putea opune. Ştia bine că, fără prezenţa ei, casa lui nu mai putea fi aceeaşi, dar spuse gingaş: „Alege tu singură, copila mea. Poţi să vii acasă cu mine, şi să rişti ca mama ta să vină iarăşi foarte curând sau poţi să mergi înapoi la domnişoarele Jane şi Winny, care te iubesc mult şi în tovărăşia cărora vei fi liniştită. Alege tu singură."
„Mă duc acasă cu tine", spuse ea, ridicându-se de pe genunchi cu un zâmbet voios. „Astăzi dimineaţă, când m-am trezit, mă întrebam cine îţi va mătura bucătăria şi cine îţi va pregăti micul dejun. Aş vrea să merg acasă cu tine, dacă nu te superi."
Deşi i se părea că totul se învârteşte în jurul lui, bătrânului i se păru imposibil să o refuze. Privirea i se întunecă însă la gândul că femeia aceea nespălată şi urât mirositoare avea să le tulbure, poate pentru totdeauna, liniştea şi pacea.
Muncină toată ziua la capelă, şi era târziu când s-au întors acasă. Spre surprinderea lui Daniel, nimeni nu-i aştepta ghemuit pe prag, dar vecinul lor, Brookes, veni să le spună că femeia care pretindea a fi mama Jessicăi stătuse de dimineaţă pe pragul uşii, plângând ceasuri în şir.
„Era beată?", întrebă Jessica.
„Mă tem că da, copila mea. Era într-o stare groaznică", spuse vecinul. „îmi pare rău, copilă, că veştile mele nu sunt mai plăcute."
Privind în ochii lui Daniel cu inima şi credinţa unui copil, Jessica spuse: „Nimic nu-i prea greu pentru Domnul Isus, nu-i aşa, domnule Daniel?"

„Este adevărat, copila mea, este adevărat." Şi din ceasul acela, Daniel s-a încurajat la gândul că, într-adevăr, nimic nu-i putea despărţi de dragostea lui Christos.

42

Jessica - întoarcerea mamei

„...în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Christos, Domnul nostru. " (Romani VIII:37-39)

43

CAPITOLUL VIII

JERTFA

E teamă ca nu cumva Jessica să fie supusă iar izbucnirilor violente ale | mamei, Daniel o lua cu el peste tot.) Fusese foarte ocupat în primele trei zile ^3 ale săptămânii şi, având o mulţime de probleme de rezolvat pentru biserică, el şi Jessica veneau doar seara târziu acasă.

Miercuri seara însă, când au intrat în curte, Jessica a zărit o femeie aşezată pe prag. Se opri o clipă, apoi alergă spre ea cu braţele întinse:

„Mamă! Mamă!"

Femeia începu să râdă gălăgios şi o prinse pe copilă cu mâinile ei zbârcite. încetul cu încetul, Jessica începu să se tragă înapoi tristă şi, ridicându-se pe vârfuri, îi şopti lui Daniel: „Este puţin beată, dar nu foarte tare. Şi nu este furioasă. Ce să facem?"

Aceasta era exact întrebarea pe care Daniel şi-o punea el însuşi, pentru că nu se putea împăca cu idee de a lua o femeie beată în casa lui ordonată şi respectabilă; şi, totuşi, putea, faţă de Jessica, să o alunge pe mama ei? Ceva în interiorul lui îl făcea să nu fie atât de hotărât - îl reţinea. Stătu minute îndelungate înaintea uşii. Nu avea nici puterea, nici voinţa de a descuia uşa. în timp ce bătrânul se lupta cu el însuşi, femeia continua să înşire tot felul de vorbe nelalocul lor şi multe lucruri neadevărate, prefăcându-se că nu observă

44

Jessica - întoarcerea mamei

frământarea bărbatului. Până la urmă, Daniel se decise să deschidă uşa. Văzând aceasta, femeia se repezi pe trepte şi, împingându-l pe bătrân la o parte din calea ei, dădu prima buzna în casă. Se făcu iarăşi stăpână pe scaunul lui de lângă şemineu şi îşi aruncă pălăria zdrenţuită într-un colţ al camerei, în timp ce Daniel o privea neajutorat şi uluit.

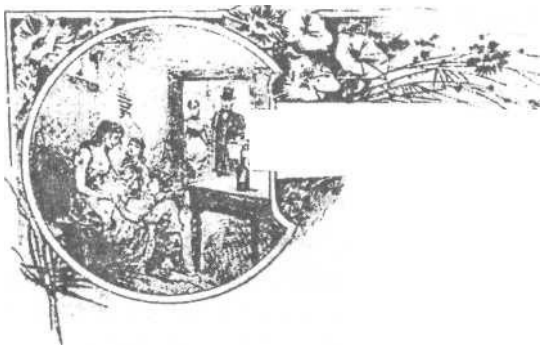
„Mamă", spuse Jessica, vorbindu-i pe un ton gingaş, dar hotărât, „aceasta nu este casa ta şi nu poţi sta aici. Este casa domnului Daniel. Sunt convinsă că el mă lasă să te servesc cu mâncare, apoi trebuie să pleci şi să vii înapoi ca să vorbim din nou când îţi mai vii în fire."

Femeia îşi pironi ochii roşii pe chipul copilei, apoi izbucni în plâns şi începu să o tragă la

piept.
„O, îmi pare rău că nu sunt o femeie mai bună! Am fost silită de împrejurări să devin aşa, Jessica. Când tatăl tău a murit, nu am avut posibilitatea să te îngrijesc. Mi-am cheltuit tot ce-am avut încercând să o salvez pe sora ta, dar a murit şi ea de ciumă. Imediat după aceea, te-ai născut tu şi nu am mai avut nimic. Nu aveam pe nimeni pe lume şi singura mea mângâiere era băutura. Dar acum am venit aici să locuiesc cu tine şi să fiu decentă ca toată lumea. Mă voi schimba şi vei vedea cât de hotărâtă voi fi. Nu vă voi face de ruşine pe nici unul."
„Dar, mamă", spuse Jessica, „nu poţi să stai aici, fiindcă aceasta este casa domnului Daniel, iar el m-a luat pe mine din milă, când am fost bolnavă şi tu m-ai părăsit. Nu-i putem pretinde să te ia şi pe tine."
„Dacă tu stai aici, stau şi eu", spuse femeia pe un ton obraznic, prinzându-se cu mâinile strâns de scaun şi înfigându-şi picioarele în duşumea. Sau, dacă plec eu, pleci şi tu. Aş vrea să văd cine are inima să despartă o mamă de copilul ei!"
Jessica îşi privi mama cu ochi plini de tristeţe şi de milă, apoi se apropie de Daniel şi-i şopti ceva cu un aer rugător:

„Nu cred că ea ştie că Dumnezeu este Tatăl nostru."
Daniel se văzu deodată neputincios în faţa a tot ce se întâmpla în preajma lui. Nu ştia nici ce să spună, nici ce să creadă. Părea neajutorat şi trist. Toată această poveste i se părea greu de suportat şi nespus de neplăcută. Fiinţa mizerabilă dinaintea lui trecuse peste orice bun simţ care fusese înrădăcinat ferm şi rigid în natura lui. Imaginea ei, beată şi dezordonată, pe scaunul lui, îi era o urâciune şi o scârbă. De câteva minute adormise. Doar capul acoperit de părul cenuşiu şi neîngrijit şi-l mai legăna alene. Imaginea acestei femei semăna izbitor de mult cu cea a unui om aflat pe calea nebuniei. Mişcările ei păreau necontrolate şi lipsite de sens. Uneori bolborosea prin somn cuvinte neînţelese, frânturi de ţipete de spaimă, sfârşind prin a râde zgomotos, chiar înfiorător. Jessica plecase în odaia de sus, nu ştia nici el bine pentru ce, doar bănuia ca s-a dus să se îngrijească de găzduirea mamei sale sau să aranjeze ceva. El rămase nemişcat, cu gândurile risipite, privind la femeia adormită cu oroare, cu dezgust şi silă.
Deodată auzi paşii iuţi ai copilei coborând scările, iar când se întoarse fu cuprins de uimire. Fata îşi schimbase hainele curate şi frumoase şi se îmbrăcase în capotul cel mai rău pe care-l avea în casă. Se apropie de el plină de întristare şi îi spuse:
„Domnule Daniel, nu trebuie să o iei pe mama din milă, ca şi pe mine. Aceasta nu se poate. Aşa că voi pleca şi eu cu ea în noaptea aceasta, iar dimineaţă, când se trezeşte îi voi spune despre Dumnezeu, despre Domnul Isus Christos şi despre cer. Ea nu ştie nimic, dar poate că atunci când va afla adevărul se va schimba şi apoi vom putea să o ajutăm să se întoarcă la Dumnezeu. Dar acum trebuie să plec cu ea, căci altfel se va înfuria aşa cum obişnuia înainte."
„Nu, nu, nu!", spuse Daniel hotărât. „Nu te pot lăsa să pleci, copila mea. Vai, Jessica, dar eu te iubesc mai mult decât toţi banii din lume, tu ştii asta, şi Dumnezeu ştie. Mai

degrabă mi-aş pierde toţi banii şi serviciul meu de îngrijitor al bisericii, decât să te pierd pe tine."
în inima lui Daniel se dădea acum o mare luptă, nu una a cărnii şi sângelui, ci una spirituală, a lepădării de sine. Ştia că aceasta era crucea pe care trebuia să o ia şi să o poarte, aceasta era jertfa lui. Cuvintele Domnului Isus răsunau acum în mintea lui: „Nu voia Mea, ci facă-se voia Ta."
„Asta nu înseamnă că mă pierzi", spuse Jessica cu aceeaşi lumină răbdătoare, dar îndurerată în ochi. „Mă duc doar să fiu puţin timp cu mama mea. Vreau să-i spun tot ce ştiu - că şi ea poate să meargă în cer ca şi noi. Mă întorc mâine, îţi promit."

,|; j "Ferice de cel ce j;l îngrijeşte de cel sărac" ; ^

„Poate să stea şi ea aici", spuse Daniel cu ezitare.

„Nu, nu", răspunse Jessica, „nu se poate. Dacă o primeşti o dată, va veni tot timpul. Lasă-mă să merg cu ea o noapte, iar mâine, când se trezeşte, îi voi spune totul. Va fi deznădăjduită atunci şi mă va asculta."

Copila avea o privire ciudată. în ochi îi sclipea mila şi compasiunea, amestecate cu hotărâre. Căutătura ei rugătoare pătrunsese adânc în inima bătrânului. Mai mult, prin atitudinea ei resemnată, îl încuraja şi pe el. Bătrânului i se împietrise inima la gândul despărţirii. Buzele lui palide erau strânse dureros. Jessica se întoarse către femeia din fotoliu şi, prinzând-o uşor de braţ, îi spuse:

„Mamă, putem pleca acum, sunt gata să merg cu tine."

Femeia îşi deschise ochii umflaţi şi roşii şi, legănându-se pe picioare, se prinse cu o mână de umărul fetei. Jessica se uită la Daniel cu un zâmbet trist, dar curajos, apoi îşi aplecă puţin umerii ca şi cum ar fi simţit deja povara grea ce avea să-i apese viaţa.

îşi promisese de atâtea ori până atunci că, orice s-ar întâmpla, nu o va lăsa pe Jessica să plece, şi iată că acum era nevoit să o facă. Abia se stăpâni să nu plângă. Era un moment atât de greu de îndurat pentru inima lui bătrână şi prea puţin fericită până a o cunoaşte pe această copilă. Simţea că se rupe ceva înlăuntrul lui şi se îndoia încă de faptul că face bine lăsând-o să plece. Dar Jessica era acum în faţa uşii. O deschise uşor şi se opri pe prag. Se mai întoarse o dată spre Daniel, zâmbindu-i recunoscătoare, apoi îi spuse:

„Adu-ţi aminte, nimic nu-i prea greu pentru Domnul!"

Pentru prima oară în viaţa lui, Daniel a înţeles o mică părticică din marea luptă cu care s-a confruntat Dumnezeu când Şi-a dat Fiul să fie jertfit pentru păcatele noastre.

„Aşteaptă o clipă, Jessica!", strigă el. „Te las să mergi numai de data aceasta, dar este un han acolo, la colţul străzii, ştii tu, şi vin cu voi ca să fiu sigur că sunteţi în siguranţă şi să plătesc hanul. Este prea periculos pentru tine să umbli noaptea pe străzi."

„Bine", răspunse Jessica, apreciind chibzuinţă lui Daniel. Câteva minute mai târziu, se îndreptau spre han tăcuţi. Daniel era îngrijorat şi nu avea nici un chef de vorbă. După un timp, mama Jessicăi începu să cânte cu tonuri joase şi sonore, un refren dintr-un cântec vechi. în curând ajunseră în faţa hanului. Bătrânul intră cel dintâi ca să plătească odaia în care aveau să se odihnească cele două femei.

„Noapte bună", spuse Daniel cu o gingăşie mai adâncă decât de obicei. „Nu crezi că ar fi bine să vii să dormi în patul tău? Mama ta deja este în siguranţă."

„Nu", răspunse Jessica întorcându-şi privirea melancolic spre mama ei, care se aruncase pe pat şi deja părea că adormise. „Cred că asta este voia lui Dumnezeu, nu-i aşa? El ştie că ea este mama mea."

„Da, copila mea. Domnul să te binecuvânteze", spuse Daniel şi plecă. Se împiedică pe scările

întunecoase şi căzu în stradă. Acasă, totul i se păru pustiu şi căzu cu faţa la pământ, plângând înaintea lui Dumnezeu cu disperare. S-a rugat o mare parte din noapte, până când inima lui s-a liniştit. Cuvintele copilei răsunau ca o trâmbiţă, amintindu-i că „nimic nu-i prea greu pentru Domnul." Şi povara lui era acum luată şi purtată de Cel care a spus: „Jugul Meu este bun, şi sarcina Mea este uşoară."

v /j

ci

CAPITOLUL IX

RUGĂCIUNEA LUI DANIEL

RA deja joi, iar următoarele două zile, vineri şi sâmbătă, erau ca întotdeauna, pline de activitate, fiindcă toată capela trebuia măturată şi ştearsă de praf pentru duminică. Intrând singur în capela goală şi răcoroasă, dis-de-dimineaţă, un fior adânc şi rece străbătu fiinţa bătrânului Daniel. I se păru pentru o clipă că glasul -adesea atât de duios, alteori atât de puternic - al pastorului, făcea acum capela să răsune. Era doar amintirea imprimată prea adânc în memoria lui sau poate sunetul singuratic al paşilor lui. îl doborî deodată un sentiment rar, de solitudine, de parcă toţi l-ar fi părăsit în necazul lui. Jessica avea să vină şi ea mai târziu, după ce mama ei va fi plecat în locurile pe care le frecventa în timpul zilei, dar acum stătea singur şi se gândea la toate schimbările care avuseseră lor recent. Este adevărat că nimeni nu ştie ce aduce clipa.

Doar cu o săptămână în urmă, îşi aminti el, lucrau împreună veseli, iar glasul zglobiu al copilei răsuna în capelă. Ii plăcea să cânte în timp ce lucra şi adesea îl striga din galerie sau din vreun balcon. Dar acum, totul era schimbat şi confuz. După ce şterse praful din jurul amvonului, stătu o clipă în picioare şi privi visător băncile goale, gândindu-se cât de plină era capela duminică seară şi cât de trecător este totul. Cât de groaznică ar fi schimbarea capelei, se gândi el, dacă ceva mai rău s-ar întâmpla cu pastorul. El însuşi se

îngrozea şi nici nu avea curajul să-şi închipuie ce s-ar fi putut întâmpla. Niciodată nu s-ar mai găsi unul ca el. „Niciodată!", repeta el cu glas tare, în timp ce ştergea praful din locul în care se afla pastorul când rămase paralizat duminică seară. Şi două lacrimi fierbinţi i se scurseră pe obraji şi căzură pe duşumea.

Nu-şi putea închipui cine îi va lua locul la amvon, chiar în duminica următoare, dar îşi dădea seama că nu ar putea rezista să rămână la capelă după ce gloria ei avea să se stingă şi să vadă cum mulţimea scade tot mai mult până când numai o mână de ascultători somnoroşi ar veni să asculte un predicator fără viaţă. „Nu! Nu!", se gândea el, „aceasta mi-ar sfâşia inima".

Pe lângă acestea, dorea să-1 poată întreba pe pastor ce să facă cu privire la mama copilei. Dar glasul pastorului era pecetluit; şi inima lui Daniel era tot mai grea în timp ce cobora încet scările de la amvon.

Era aproape spre amiază când Jessica sosi, aducându-i ceva de mâncare într-un coşuleţ. Ochii ei erau roşii de lacrimi şi a stat foarte tăcută în timp ce el a mâncat fără poftă din ceea ce-i adusese. Nu ştia dacă să îndrăznească să o întrebe ceva despre mama ei, dar, când termină de

mâncat, Jessica se apropie de el şi îi luă mâna dreaptă, aspră şi osoasă, în mâinile ei. Apoi căzu cu un plâns dureros la pieptul lui şi, printre hohote de plâns, îi spuse:
„Când mama s-a trezit azi dimineaţă, i-am spus tot ce-am ştiut despre Domnul Isus Christos, despre Dumnezeu şi despre cer; şi ea a ştiut totul dinainte, chiar dinainte ca eu să mă fi născut!"
„Ah!", exclamă Daniel, dar nu pe un ton de surprindere, ci numai fiindcă Jessica se oprise şi îl privea plângând.
„Da", continuă copila dând din cap fără speranţă. „Ea ştia totul şi nu mi-a spus niciodată nimic, niciodată! Nu vorbea niciodată despre Dumnezeu - Ii pomenea numele

numai când înjura. Nu ştiu ce ar putea-o schimba. Am crezut că numai când va auzi ceea ce vreau să-i spun, îl va iubi pe Dumnezeu, dar ea a început să râdă de mine spunându-mi că este o poveste veche pe care tatăl meu a început să o creadă înainte de a mă naşte eu. Mi-a spus că tatăl meu îl iubea pe Dumnezeu orbeşte şi devenise «foarte bisericos înainte de a muri». Trăiau într-o căsuţă mică, dar frumoasă, şi mi-a spus că aveam o soră mai mare, dar tatăl meu împreună cu sora mea s-au îmbolnăvit deodată de ciumă şi au murit amândoi. De atunci, ea a început să-L urască pe Dumnezeu pentru că i-a pierdut. Nu ştiu ce s-ar putea face pentru ea acum, dar ştiu de ce este atât de mânioasă. Domnule Daniel, când i-am spus că Dumnezeu şi-a jertfit Fiul pentru ea, şi pentru mine, şi pentru tine, m-a plesnit peste faţă şi m-a alungat."
Lacrimile copilei curgeau şiroaie acum şi Daniel nu ştia cum să o mângâie. Doar o minune putea s-o salveze pe acea femeie robită de beţie şi amărăciune, dar faptele miraculoase se întâmplau atât de rar în vremea lor... Sau cel puţin aşa credea bătrânul Daniel. Uitase pentru o clipă că, aşa cum Dumnezeu a avut puterea să-i desprindă inima de avuţie, aşa putea şi acum să o elibereze pe mama copilei.
„Dacă pastorul ar putea să-i vorbească!", spuse Jessica. „El vorbeşte ca şi cum L-ar fi văzut pe Dumnezeu şi ar fi stat de vorbă cu El. Sunt singură că l-ar crede pe pastor. Eu nu ştiu cum să-i vorbesc, domnule Daniel."
„Dragă copilă", răspunse Daniel, „ea s-a întâlnit deja cu pastorul duminică; înainte ca el să fi paralizat, ea a venit la el şi au stat de vorbă un timp îndelungat. Nu, nu cred că se întoarce nici dacă-i vorbeşte pastorul!"
„Dar ea este mama mea şi Dumnezeu o iubeşte", repetă Jessica plângând.
„Da", spuse Daniel, „şi aceasta mă doare, Jessica, dar nu ştiu ce ar trebui să facem."
„N-am putea să ne mai rugăm lui Dumnezeu", sugeră copila, „înainte de a încerca să mai facem ceva?"

„Poate că acesta este cel mai bun lucru pe care-1 putem face", fu de acord Daniel ridicându-se de pe scaun şi îngenunchind lângă ea. Fiecărui om i se întâmplă să aibă momente în viaţă când să nu-şi poată înălţa glasul spre Dumnezeu. Şi în cazul lui Daniel era la fel. Dorea să se roage, dar nu avea putere şi nici nu putea să-şi găsească nişte cuvinte mai potrivite care să coincidă câtuşi de puţin cu temerile lui. în sinea lui se simţea trist şi pustiit, dar nu înţelegea de ce şi starea aceasta îl durea. Deşi îşi făcea multe griji în legătură cu Jessica, se hotărî să-i ceară lui Dumnezeu îndurarea prin cuvinte simple şi lipsite de spoială, neprefăcute. Atunci, veni ca un copil înaintea unui tată, de data aceasta însă înaintea unui Tată ceresc. După ce s-a eliberat de gândurile egoiste care încă îi stăpâneau mintea, a început să se roage:
„Doamne, tu ştii că mama Jessicăi a venit înapoi. Tu ştii cât de beţivă şi dezordonată este, că noi nu ştim ce să facem cu ea şi pastorul nu ne poate sfătui. Uneori mă tem că încă mă iubesc pe mine şi banii mei prea mult, dar, Doamne, dacă este aşa, sau dacă inima mea este încă împietrită şi mă împiedică să fac ceea ce ar fi făcut Domnul Isus Christos în locul meu, Te rog să-mi iei tot ce nu îţi place şi fă-mă să-mi văd clar responsabilitatea. Doamne, sunt nesigur şi

nu ştiu cum să o ajut. Dacă vrei ca eu să fiu instrumentul care să o ajute pe mama Jessicăi, sunt la dispoziţia Ta. Amin."
Cu faţa plină de lacrimi, Jessica îşi vărsa şi ea sufletul înaintea Domnului. „Doamne Isuse, Tu ai fost atât de bun cu mine. Ai fost ajutorul meu şi, aducându-1 pe domnul Daniel în viaţa mea şi salvându-mă din mizerie şi necaz, ai fost adăpostul meu. Te rog Doamne, mântuieşte-o pe mama mea. Ea totuşi nu-Ţi cunoaşte bunătatea şi nici dragostea. Dacă Te-ar cunoaşte îndeaproape, cred că ar fi mai bună." începând să plângă în hohote, Jessica îi mulţumi lui Dumnezeu că i-a ascultat rugăciunea. Apoi, continuă: „îţi mulţumesc Doamne atât de mult pentru domnul Daniel. în afară de Tine, el este

cel mai bun tată pe care o fată l-ar putea avea. îţi mulţumesc, amin."
Jessica s-a ridicat de pe genunchi uşurată şi mulţumită. într-un mod simplu, cu inima curată de copil, şi-a lăsat cererea la picioarele Mântuitorului şi s-a încurajat ştiind că nimic nu-i prea greu pentru El. Daniel, în schimb, avea inima sfâşiată. Dorea să facă voia lui Dumnezeu, însă era totuşi ceva ce-i stingea duhul şi îl reţinea de la o predare totală.
Au început din nou munca în capelă şi, deşi erau melancolici şi trişti când se gândeau că pastorul va lipsi de la amvon duminică, se liniştea cu gândul că Dumnezeu le ştie pe toate şi El face ca toate lucrurile să lucreze spre binele celor ce-L iubesc pe El.

CAPITOLUL X

ŞOAPTA INIMII

<§ ANIEL se îndrepta spre casă însoţit de *J* copilă şi se întreba cum să procedeze la •■*.; inevitabila întâlnire cu mama ei. Dar ea w nu era acolo şi nici nu întrerupse liniştea ™ serii. Amândoi tresăreau înfriguraţi şi priveau spre uşă la fiecare zgomot ce venea din curte.
După ce au băut ceaiul, Jessica începu să pună la loc lucrurile în bucătărie, iar Daniel îşi descuie biroul şi scoase documentele contului bancar. De când o înfiase pe Jessica, nu mai adăugase prea mult la economiile lui. înainte, nu-1 prea preocupau condiţiile de trai sau poate prea puţin îl interesa să ducă o viaţă confortabilă. Şi-aşa, nu-i lipsea nimic. E drept însă că, atâta timp cât s-a străduit să chivernisească cât mai mulţi bani, s-a purtat mult mai strict cu propria persoană: mânca puţin, cheltuia şi mai puţin, în schimb muncea foarte greu şi mult. Dar acum, nimic nu mai era ca înainte. De când îşi schimbase valorile din viaţa lui şi găsea mai preţioase lucrurile sfinte decât averea, bătrânul îşi dădea seama că a avea o locuinţă plăcută şi îngrijită însemna să cheltuiască tot mai mulţi bani.
Din când în când, îi trecea prin minte câte un gând de care se ruşina în taină - că poate pastorul, care ţinea atât de mult la Jessica, sau cel puţin unul din membrii bogaţi ai capelei se vor gândi să contribuie cu ceva la întreţinerea ei, dar nimeni nu s-a oferit. Totuşi, faptul că el o iubea atât de

mult pe copilă, îl făcea să-şi cheltuiască banii fără prea multă zgârcenie, însă acum întrebarea care-i frământa mintea era dacă Dumnezeu îi cerea să-şi risipească banii munciţi atât de greu

pentru o femeie beţivă şi mizerabilă.
Era o încercare grea. Era adevărat că o iubea pe Jessica mai mult decât iubea banii şi nu a regretat niciodată că a luat-o în casa lui. îi era ca o fiică adevărată şi, pe lângă acestea, ducea el însuşi o viaţă mai bună şi mai uşoară, fiindcă ea îl ajuta mult. Dar femeia aceasta era dezgustătoare şi dizgraţioasă. Ea nu putea să aibă nici o pretenţie şi nici un drept asupra banilor lui, munciţi cinstit, aşa cum nu puteau avea pretenţie miile de oameni pierduţi ce rătăceau pe străzile Londrei.
Bineînţeles că Dumnezeu nu-i cerea să ia banii aceştia pe care-i strânsese cu greu pentru zilele negre ale bătrâneţii sale şi să-i risipească. Iar acum, dacă pastorul era atât de bolnav, nu se va mai construi nici capela, nici casa pentru îngrijitorul bisericii şi nici nu-i vor mări salariul. Se părea că aşa aveau să decurgă lucrurile, şi soarta lui, fără să-şi dea bine seama, părea să fie strâns legată de cea a pastorului. însă doctorii care-1 îngrijeau, chiar dacă-i dădeau speranţe de viaţă, spuneau că niciodată creierul mult prea stresat şi obosit al pastorului nu va mai fi în stare să-şi asume lungul şir de responsabilităţi pe care-1 împlinea înainte. De asemenea, medicii s-au arătat îngrijoraţi de faptul că ţinerea de minte a bolnavului era afectată considerabil, aşa că el nu mai putea niciodată să atragă mulţimile ca înainte.
Nu se ştia nici dacă va putea să-şi reia poziţia de pastor al bisericii vechi, iar sub un pastor nou, capela s-ar fi golit probabil pe jumătate şi, în felul acesta, cu siguranţă salariul lui ar fi fost micşorat. El, de asemenea, îmbătrânea şi ştia bine că nu mai putea lucra mai mult de zece ani. Privea la chitanţele lui preţioase şi se întreba dacă ar fi posibil ca Dumnezeu să-i ceară să-şi sacrifice câştigul de o viaţă şi să-şi

rişte liniştea şi confortul viitorului său pentru o femeie destrăbălată.
Apoi altă întrebare pătrundea ca o şoaptă adâncă până în locurile cele mai adânci ale conştiinţei. La început a încercat să rămână surd la glasul acela din interior, dar el a devenit mai puternic şi mai supărător, până când Daniel şi-a dat seama că trebuie să-1 asculte şi să-i răspundă.
„Ce crezi că ar fi făcut Isus cu această femeie? Dacă Dumnezeu ar fi adus-o la uşa aceea unde Isus însuşi lucra ca tâmplar, şi-ar fi întors El spatele la mizeria din viaţa ei care o arunca înapoi spre aceleaşi păcate? Oare Isus, care a venit să caute şi să mântuiască tot ce era pierdut, ar fi preţuit un cont bancar mai mult decât sufletul omenesc?"
„Daniel, Daniel", insista şoapta aceea tainică a inimii, „ce ar fi făcut Domnul Isus?" Daniel încerca să alunge aceste gânduri în timp ce punea chitanţele înapoi şi încuia biroul, spunându-şi că şi-a făcut datoria de creştin când a salvat-o şi a adoptat-o pe Jessica. Dar Duhul lui Dumnezeu se foloseşte uneori de durerea apăsătoare pentru a cere tot mai mult sufletului gata să jertfească.
Dragă cititorule, împărăţia lui Dumnezeu începe întotdeauna la Calvar. Călătoria noastră începe şi se termină tot acolo, dar când o cruce pare prea grea de purtat, este un semn că noi nu suntem cu adevărat gata să murim, iar moartea nu vine aproape niciodată fără suferinţă. Apoi, cum putem să considerăm că am murit cu adevărat faţă de firea pământească şi faţă de lume, când eul nostru egoist este încă viu? A muri faţă de sine este fără îndoială dureros. Suntem tăiaţi adânc în gânduri, în dorinţe, în inimă şi abia atunci vedem cine suntem cu adevărat. Marele Medic, care vede în noi ceea ce noi nu putem vedea, ştie exact unde să taie cu bisturiul, şi taie exact lucrurile la care noi nu putem renunţa şi, vai, cât de tare doare! Dar să ne amintim că durerea este simţită numai acolo unde este viaţă, şi acolo unde este viaţă este tocmai locul unde moartea este mai necesară.

Fără îndoială, mâna Marelui Medic a pătruns în colţurile întunecoase ale inimii lui Daniel. I-a înlocuit doar o parte a iubirii lui de sine şi de bani cu iubirea unui copil sărman şi nenorocit;

acum dorea să-1 cucerească de tot pentru salvarea unei femei ticăloase de care, numai când se gândea, se înfiora.
Lupta din lăuntrul lui era atât de îndârjită, încât i se părea fără sfârşit. Doar apropierea copilei, venită lângă şemineu să se încălzească, îl întrerupse din starea lui de apăsare şi tulburare. Când o văzu, oftă adânc, ca şi cum i s-ar fi luat de pe suflet o povară grea. Prezenţa ei îi făcea bine. Rugăciunea lui Daniel de după-amiază a fost prea sinceră ca el să rămână în întuneric şi să continue să meargă pe o cărare greşită. Pe faţa lui răsări un zâmbet când Jessica îşi luă lucrul de mână şi se aşeză înaintea lui - un zâmbet care rareori i se aşeza pe trăsăturile rigide.
„Jessica", spuse el, „Dumnezeu mi-a arătat ce am de făcut."
„Poate că până la urmă vei avea o călăuzire mai bună decât dacă te-ar fi sfătuit pastorul", răspunse ea.
„într-adevăr, nu cred că pastorul ar fi putut să-mi spună mai clar. Vezi, Jessica, închipuie-ţi că Domnul ar fi locuit aici şi mama ta ar fi venit la uşa Lui. Nu ar fi îngrijit-o El, nu ar fi suferit pentru ea, nu ar fi făcut tot ce I-ar fi stat în
„Oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete."

putinţă pentru a o salva din păcat? Nu cred, copilă dragă, că ar fi bine să o luăm dintr-odată să locuiască cu noi, fiindcă tu eşti tânără şi nu este bine să fii expusă la un asemenea fel de viaţă, apoi, s-ar putea ca eu să mă supăr pe ea. Dar voi închiria o cameră pentru ea undeva, şi noi o vom îngriji, ca să aibă un pat cald şi mâncare. Ne vom purta frumos cu ea şi vom încerca încetul cu încetul s-o atragem la Domnul Isus. Ea este flămândă şi însetată, Jessica, dar a băut dintr-un izvor greşit, nu din cel adevărat."
Jessica îşi puse lucrul de mână deoparte şi se apropie de Daniel. îmbrăţişându-1, începu să plângă la pieptul lui.
„Nu plânge, copila mea", spuse el. „Nu-i minunat când Domnul ne răspunde la rugăciune? Hai să continuăm să ne rugăm ca El să transforme viaţa ei; şi apoi - cine ştie? -poate că va veni aici să locuiască cu noi."
„Ea este mama mea!", exclamă Jessica printre suspine, ca şi cum cuvintele acelea erau singurele gânduri ale inimii ei.
„Da", răspunse Daniel. „Şi noi trebuie să facem tot ce putem pentru ea. Jessica, abia acum ştiu că îl iubesc pe Dumnezeu mai mult decât pe toată lumea!"
Era ceva mai preţios decât toate comorile pământului; şi cum Daniel stătea aşa lângă şemineu, se simţea atât de fericit, încât nu ştia ce să facă, cum să-şi exprime bucuria care-i inunda inima, acum când ştia totul despre ce îl neliniştea până atunci - ştia că îl iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu şi că El i-a răspuns la rugăciune! I se părea că doreşte să strângă la pieptul lui pe toţi pierduţii şi ruinaţii din lume şi să-şi dea viaţa pentru ei. O singură durere umbrea bucuria lui de negrăit şi plinătatea fericirii - aceea că nu putea să bucure inima pastorului spunându-i despre această mare schimbare din sufletul lui.
Ziua următoare a fost foarte încărcată pentru Daniel, fiindcă, pe lângă responsabilităţile lui obişnuite, a încercat să găsească un loc potrivit pentru mama Jessicăi. A găsit în

sfârşit o cameră în casa unei văduve sărace, care s-a bucurat să o ofere cu condiţia ca el să plătească chiria casei.
împreună cu Jessica, a cumpărat un pat, o masă şi un scaun şi au aranjat camera frumos. Aşa sumară cum era mobila, camera constituia un adăpost cald şi plăcut pentru sărmana femeie rătăcitoare, care-şi petrecea jumătate din nopţile ei tremurând prin tuneluri sau prin clădiri neterminate. Şi Daniel nu a avut niciodată o mulţumire mai mare decât atunci când a privit camera pregătită. Luând-o pe Jessica de mână, au plecat acasă, fără să le mai fie frică de întâlnirea cu femeia de pe prag.

CAPITOLUL XI

O PREDICĂ NEAŞTEPTATĂ

N ciuda absenţei pastorului şi a feţelor triste din adunare, Daniel a avut o duminică fericită. Textele citite din Biblie aveau o rezonanţă reală în adâncul sufletului său, iar cântările i-au adus lacrimi în ochi. I se părea că nu L-a cunoscut niciodată pe Dumnezeu până atunci; şi, deşi predica a fost prezentată de un student - o predică pe care ar fi criticat-o cu o săptămână în urmă - s-a bucurat pur şi simplu să audă numele lui Dumnezeu, ca atunci când cineva se bucură să audă, fie şi din gura unuia care abia mai poate bolborosi câteva vorbe, laude la adresa vreunei persoane iubite.

în timpul serviciului de seară, Jessica s-a dus să stea cu fetele pastorului acasă la ele. Jane a întâmpinat-o în hol şi i-a spus că trebuiau să stea în camera tatălui lor în timp ce o asistentă medicală împreună cu guvernanta luau cina în camera vecină.

„Guvernanta crede", spuse Jane, „că dacă tata ar fi conştient, s-ar bucura dacă am sta cu el în această duminică seară; şi uneori mi se pare că este conştient, deşi nu vorbeşte şi se pare că doarme tot timpul. Noi, oricum, citim capitolele din Biblie şi cântăm imnurile ca şi cum le-ar putea auzi. Guvernanta ne-a spus că el i-a spus mamei tale duminica trecută că te iubeşte şi pe tine ca şi pe noi, de aceea, ne-am

gândit să te chemăm să citeşti şi să cânţi şi tu cu noi, fiindcă ţie nu ţi-e frică deloc, Jessica."

Intrară toate trei ţinându-se de mână în camera pastorului. Focul ardea în şemineu şi pe masă era o lampă aprinsă, aşa că, în timp ce s-au apropiat încet, au putut să-i vadă clar faţa.

Faţa lui era mai tot timpul galbenă, dar acum semăna cu cea a unui om mort şi părea ca de ceară. Pastorul îşi mişcă uşor capul şi, oftând sfâşietor, deschise ochii pe jumătate; aceştia erau roşii de parcă ardeau de febră, erau limpezi şi sclipitori, dar lipsiţi de viaţă. Nu-şi mai mişcă pleoapele. Rămase într-o stare de amorţire. Obrajii îi erau palizi, iar buzele vineţii îi erau strânse dureros; ele, care altădată vorbeau cu atâta dragoste şi dăruire, încât nu era ascultător care să nu simtă prezenţa lui Dumnezeu, erau pecetluite de tăcere. Totuşi, faţa îi era plină de viaţă şi lor li se părea că obrajii palizi, pleoapele şi fruntea brăzdată de suferinţă erau doar o mască subţire. In timp ce fetele îl priveau, buzele s-au mişcat uşor, însă fără nici un sunet.

„Vorbeşte cu Dumnezeu", şopti Jessica plină de uimire.

„Jessica", spuse Winny, strângând-o de mână, „mă întreb dacă apostolul Pavel, când a fost răpit în al treilea cer şi a văzut lucruri care nu se pot descrie în cuvinte, arăta aşa ca tata." Au rămas lângă el câteva minute, apoi s-au dus încet lângă şemineu. Şi-au citit capitolele, şi au cântat încet imnurile - le-au ales pe cele care îi plăceau tatălui lor. Când au terminat, ceasornicul de deasupra şemineului bătu ora şapte.

„Este exact o săptămână", spuse Jane, „de când tata a fost paralizat. Trebuia să înceapă să se roage exact la ora şapte."
„Mă întreb ce avea să predice", şopti Winny plină de tristeţe.

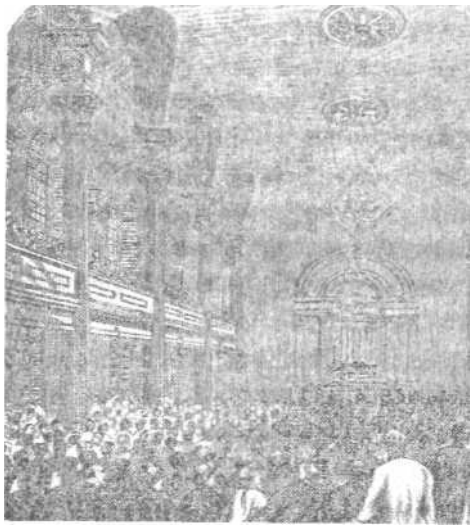
„Tatăl nostru!", se auzi murmurul unui glas din spatele lor, foarte slab şi stins. întorcându-se repede, pline de frică, au observat că ochii tatălui lor se deschiseseră şi le priveau cu o gingăşie de negrăit. Jessica îşi duse degetul la buze, ca semn că fetele trebuia să rămână liniştite şi, timidă, s-a apropiat de pastor.
„Ne recunoşti iarăşi?", întrebă ea, tremurând de frică şi de bucurie. „Ştii cine suntem, pastore?"
„Fetiţele mele", şopti el şi un zâmbet slab se înfiripă pe faţa lui.
„Şi-a revenit!", exclamă Jessica, întorcându-se cu paşi repezi, dar fără zgomot, spre Jane şi Winny. „Haideţi să ne grăbim şi să le spunem celorlalţi. Poate că-i este foame şi ar putea să leşine. Dar ne recunoaşte, şi Dumnezeu ni 1-a dat înapoi!"
In acelaşi timp, Daniel dădea raportul adunării despre starea de sănătate a pastorului şi despre diagnosticul stabilit de medici. El nu ştia despre evenimentul de acasă, dar Dumnezeu avea în plan altceva pentru seara aceea. Era un serviciu care urma să fie orchestrat de îngeri.
Când Daniel a urcat la amvon înaintea adunării, pentru a împărtăşi cu ei situaţia pastorului, i-a îndemnat să se roage pentru el. Deşi era prea devreme ca să-şi dea seama de progresul lui, Daniel i-a asigurat că pastorul se simte mai bine cu toate că încă nu putea vorbi. în inima lui, oricum, Daniel ştia că va dura ceva timp până pastorul îşi putea reîncepe activitatea.
Aruncându-şi privirea peste publicul îmbrăcat în blănuri şi în haine scumpe, Daniel începu să le vorbească după cum îl îndemna Duhul Sfânt. Nu a fost o predică elocventă, dar ea a stârnit inimile. Nu mai vorbise niciodată de la amvonul stăpânului său. Dar în seara aceasta, vorbea în Numele altui Stăpân.
„Dumnezeu a făcut câteva schimbări în această adunare mare", spuse el. „Şi, chiar acum, bate la uşa inimii

noastre. Dacă îi deschidem, El va intra la noi, şi va cina cu noi şi noi cu El. întâlnirea aceasta va face în noi o schimbare şi mai mare - ne va schimba vieţile pentru totdeauna. Păstorul nostru are nevoie de mijlocirile noastre ca să se poată întoarce în curând să hrănească turma. In orice stare a sănătăţii se va întoarce, să fim oameni plini de harul lui Dumnezeu, gata să ne ridicăm şi să împărtăşim responsabilităţile acestei biserici, trăind aşa cum am fost învăţaţi. Am fost hrăniţi şi adăpaţi dintr-o fântână bogată şi hrănitoare. Să nu mai rămânem la statura de copii mânaţi încoace şi încolo de orice vânt de învăţătură, ci să ne ridicăm la nivelul maturităţii spirituale, punând la o parte tot ce este copilăresc.
Dragi prieteni şi lucrători împreună ai lui Christos, Dumnezeul nostru suveran a aşezat în mijlocul nostru o fetiţă, o fetiţă care nu a venit la noi împodobită cu aur şi mărgăritare sau cu haine scumpe, ci lipsită de toate binecuvântările de care ne bucurăm noi zilnic. Dumnezeu ne-a trimis într-adevăr un mesaj învăluit, nu în elocvenţa marelui nostru predicator, ci în smerenia şi umilinţa fiicei Sale şi a copilei noastre, Jessica. Dragi prieteni, acest mesaj vorbeşte cu putere! Amintiţi-vă acum că aşa ca ea sunt mii de copii oropsiţi în Londra. Să ne punem la dispoziţia lui Dumnezeu, ca să putem fi folositori în marele seceriş al împărăţiei lui Dumnezeu!
Dumnezeu vrea să ne dea o credinţă nouă şi proaspătă. Adevărul Scripturii, ca o sabie ascuţită ce desparte măduva de os, a răsunat în urechile noastre şi ne-a străpuns aceste uşi ale inimilor noastre. Le vom deschide acum?" Apoi Daniel, rotindu-şi din nou privirea peste adunare, a deschis Biblia şi, cu un glas blând, dar ferm, a început să citească din epistola lui Iacov:
„ *Fraţii mei, să nu ţineţi credinţa Domnului nostru Isus*

Christos, Domnul slavei, căutând la faţa omului.
Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră
un om cu un inel de aur şi cu o haină strălucitoare,

şi intră şi un sărac îmbrăcat prost; şi voi puneţi ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, şi-i ziceţi: «Tu şezi în locul acesta bun!» Şi apoi ziceţi săracului: «Tu stai colo în picioare!» Sau: «Şezi jos la picioarele mele!»
Nu faceţi voi oare o deosebire în voi înşivă,
şi nu vă faceţi voi judecători cu gânduri rele?
Ascultaţi, prea iubiţii mei fraţi:
n-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii
acesteia, ca să-ifacă bogaţi în credinţă şi moştenitori ai
împărăţiei, pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?
Dacă împliniţi Legea împărătească, potrivit Scripturii:
«Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi», bine faceţi."
(Iacov 11:1-5, 8)
„Să nu înţelegeţi însă greşit: împărăţia lui Dumnezeu nu este doar a celor apăsaţi, smeriţi şi dispreţuiţi. Este o împărăţie a celor care au înţeles că fără Fiul Omului, fără mântuirea Lui, ei ar fi fost pe vecie pierduţi. Totodată, este locaşul şi moştenirea celor care se aseamănă în tot ce scrie Biblia cu un copil. Şi spun asta, gândindu-mă la una din predicile Domnului nostru Isus:"
„Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi,
căci împărăţia lui Dumnezeu este a celor ca ei.
Adevărat vă spun că oricine nu va primi împărăţia lui
Dumnezeu ca un copilaş, cu nici un chip nu va intra în ea."
(MarcuX: 14-15)
„Preaiubiţilor, doresc din inimă ca în ziua aceea măreaţă, când vom sta înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu, să nu ni se roşească obrazul, ci să auzim fericiţi cuvintele:"

„ Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi împărăţia care v*'-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, şi Mi-aţi dat de mâncat;*
Mi-a fost sete, şi Mi-aţi dat de băut;
am fost străin şi M-aţi primit; am fost gol şi M-aţi îmbrăcat;
am fost bolnav şi aţi venit să Mă vedeţi;
am fost în temniţă şi aţi venit pe la Mine.
Atunci cei neprihăniţi îi vor răspunde:
«Doamne, când Te-am văzut noi flămând şi Ţi-am dat să
mănânci? Sau fiindu-Ţi sete şi Ţi-am dat de ai băut?

Marea adunare

Când Te-am văzut noi străin şi Te-am primit?
Sau gol şi Te-am îmbrăcat?
Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniţă şi am venit pe la Tine?» Drept răspuns, împăratul le va zice:

66

Jessica - întoarcerea mamei

«Adevărat vă spun că ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi
făcut.» Apoi va zice celor de la stânga Lui: «Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic care
a fost pregătit diavolului şi îngerilor lui!
Căci am fost flămând şi nu Mi-aţi dat să mănânc;
Mi-a fost sete şi nu Mi-aţi dat să beau;
am fost străin şi nu M-aţi primit;
am fost gol şi nu M-aţi îmbrăcat;
am fost bolnav şi în temniţă şi n-aţi venit pe la Mine.»
Atunci îi vor răspunde şi ei: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ţi sete, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă,
şi nu Ţi-am slujit?» Si El, drept răspuns le va zice:
«Adevărat vă spun că ori de câte ori n-aţi făcut aceste lucruri
unuia dintre aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie nu Mi
le-aţi făcut.» Şi aceştia vor merge în pedeapsa veşnică,
iar cei neprihăniţi vor merge în viaţa veşnică."
(Matei XXV:34-46)

în timp ce Daniel închidea Biblia, Jessica se ivi alergând prin uşa de la intrare cu vestea fericită a primelor cuvinte ale păstorului.

„Tatăl nostru", spuse ea plină de bucurie, „ne-a ascultat rugăciunile. Pastorul nostru vorbeşte!"

Vestea a stârnit atâta bucurie, încât majoritatea celor prezenţi nu putură să-şi oprească lacrimile de fericire.

Când s-au liniştit, Daniel i-a condus într-o rugăciune de încheiere, mulţumind Tatălui care face toate lucrurile bune. Nu a fost o rugăciune plină de cuvinte alese, dar ea exprima bucuria unui copil care primeşte un dar neaşteptat.

Când a coborât de la amvon în seara aceea, păşea încet, dar diferit. Ceva se schimbase. Păşea cu greutate, cu seriozitate, simţea că are un scop în viaţă.

67

O predică neaşteptată

Vestea aceasta îmbucurătoare s-a răspândit cu iuţeală în rândul oamenilor simpli şi umili de pe toate străzile şi maidanele Londrei. Toţi păreau atât de interesaţi de soarta pastorului care s-a plecat să mângâie nu doar pe cel bogat, ci şi pe cel sărac şi oropsit. Ştirea însănătoşirii parţiale a pastorului a pătruns chiar şi în colţurile cele mai uitate ale oraşului mai ales datorită eforturilor depuse de Jessica şi de tatăl ei.
După ce-şi sfârşi lucrul şi încuie capela, Daniel s-a grăbit să ajungă cât mai repede la casa pastorului. Stătu până după miezul nopţii veghind la căpătâiul suferindului. O lăsă pe Jessica să rămână cu Jane şi Winny pentru că prezenţa ei le făcea bine copilelor atât de încercate. Apoi, porni spre casă cu bucurie în inimă.

CAPITOLUL XII

URMĂRIREA

DANIEL măsură cu gândul distanţa pe care o mai avea de parcurs până acasă. Mai avea de mers o bună bucată de drum. De la capelă, casa pastorului era exact opusă casei lui, aşa că trebuia să se grăbească dacă dorea să ajungă mai repede. Porni pe drumuri lăturalnice şi înguste. Avea de trecut prin câteva cartiere sărăcăcioase. Ceaţa de noiembrie încă acoperea Londra şi lumina palidă a lămpilor abia se zărea prin pâcla cenuşie. Arareori în calea lui mai întâlnea trecători. Mergeau în acelaşi pas grăbit ca al lui şi nu priveau defel în jurul lor; păreau nerăbdători să ajungă la destinaţie, ca să se ascundă de vremea rece şi mohorâtă. Erau printre ei însă şi unii care nu aveau nici un fel de ţintă, pentru că nu aveau o casă a lor.
Daniel însuşi păşea cât putea de repede pe străzile noroioase. Ajunse într-o fundătură unde câţiva muncitori săpaseră un şanţ pentru a repara canalizarea străzii. De o parte şi de alta erau înşirate case cu un aspect sărăcăcios, înfăţişarea locului îi dădu fiori. în câteva locuri erau aprinse focuri pentru a lumina drumul trecătorilor, avertizându-i să calce cu atenţie. în jurul acestor focuri stăteau adunaţi muncitorii ca să-şi încălzească mâinile zbârcite de frig, împreună cu câţiva paznici de noapte. Unul din paznici adusese o uşă veche pe care a aşezat-o într-un colţ, între două

garduri de cărămidă, ca să le servească de acoperiş şi să-i protejeze de ploaia rece care cădea din când în când în rafale.
Paznicul nu era acolo, iar când Daniel se apropie, încremeni. Sub acoperişul acela provizoriu, cu mâinile întinse deasupra focului era mama Jessicăi. Jocul de lumini şi umbre al flăcărilor care-i luminau faţa îi dezvăluia chipul tras, brăzdat de riduri adânci pe care viaţa decăzută şi mizeria în care trăia le săpase adânc.
Daniel se opri cu ochii aţintiţi asupra ei. La început o privi plin de consternare. Dar simţi cum Duhul Sfânt al lui Dumnezeu se coboară, înlocuindu-i cel dintâi simţământ cu unul de milă şi părere de rău după sufletul ei aflat la marginile sângeroase ale iadului. Se întrebase ce s-a mai întâmplat cu ea de vineri dimineaţă şi chiar simţise un fel de îngrijorare pentru ea. Acum, gândindu-se la camera cu patul confortabil, pe care o pregătise pentru ea, în locul adăpostului improvizat din stradă, trecu peste o grămadă de gunoi care-l despărţea de ea şi, fiindcă nu-i

cunoştea numele, o strigă:
„Mama Jessicăi!"
Femeia sări în picioare şi-1 privi în faţă cu o expresie plină de tristeţe şi necaz. Ochii îi erau inflamaţi şi umflaţi de plâns şi tremura din toate încheieturile. Arăta atât de mizerabil, încât Daniel nu ştia cum să i se adreseze.
I se părea că simte ceva ciudat înăuntrul lui, ca şi cum şi el ar fi fost cândva într-o situaţie asemănătoare. îl înfiora abisul adânc în care această femeie se prăbuşise din pricina păcatelor ei. Mizeria ei 1-a zguduit atât de puternic, încât simţi că ar fi în stare să-şi dea viaţa pentru salvarea ei. Aşa se întâmplă când un creştin se avântă în câmpul de bătălie, într-un război spiritual pentru salvarea altora. Ei primesc puteri pe care niciodată nu şi le-au imaginat şi înţeleg că Cel care este în ei este mai puternic de cel care este în lume.
Daniel era faţă în faţă cu chinul şi disperarea. Şi-a întins mâna spre ea, dar femeia ia dat-o la o parte şi, cu un geamăt sfâşietor, a rupt-o la fugă, sperând să-şi piardă urma

în învăluirea întunecoasă a cetii. Dorinţa lui Daniel de a o ajuta era atât de mare, încât nu se putea da bătut atât de uşor. Dorea, cel puţin, să o scape de frigul nopţii. Alergă după ea, gândindu-se că, dacă ar fi pornit din prima clipă, probabil ar fi ajuns-o. Ea alerga în întuneric, iar el spera că în curând femeia va obosi şi se va opri să-i vorbească, dar ea continuă să fugă până când Daniel se trezi la intrarea pe unul din podurile vechi ale oraşului ce se întind peste râu. Lângă podul acela vechi, se construia unul nou, cu grinzi masive, cu blocuri mari din piatră şi grilaje din oţel. învăluit în ceaţa deasă, arăta ca un schelet gigant. Din loc în loc erau aprinse torţe care ardeau, răspândind în jur lumina care se odihnea peste întinderea neagră a valurilor de dedesubtul podului. Daniel se opri o clipă din urmărire şi, privind în jos, la înălţimea schelei, îl trecu un fior rece. Din pricina ezitării, o pierdu pe femeie din priviri. Păşi cu grijă pe marginea de lemn, încercând să pătrundă cu privirea prin pâcla groasă a întunericului. I se păru la un moment dat că vede o siluetă cenuşie, uşor aplecată pe una din grinzile ce se întindeau deasupra râului. Se întrebă dacă nu era chiar mama Jessicăi. înainta totuşi spre ea convins că era persoana pe care o căuta. Se îndepărtă mult de scândurile care până atunci îi ofereau o oarecare siguranţă în mers. Părăsi podul vechi şi acum mergea pe marginea unor bârne improvizate. Când ajunse aproape, un ţipăt sălbatic de durere îl făcu să se oprească. Femeia se întoarse greoi, cu trupul ostenit, spre apă, ameninţându-1 că dacă avea de gând să se apropie, ea îşi va curma zilele. Dându-şi seama de gravitatea situaţiei, Daniel începu să-i vorbească despre dragostea lui Christos.
„Copila mea", spuse el, „Dumnezeu care te-a făcut pe tine şi m-a făcut pe mine, nu a creat nimic la întâmplare. El ne iubeşte pe amândoi atât de mult, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, Isus Christos, să ne salveze din păcat. Când te privesc pe tine, văd un copil înspăimântat care se înfioară de anii

necazurilor şi ai durerii. Apelează la El, spune-I că ai nevoie de ajutorul Lui şi El va veni şi se va atinge de inima ta."
„De ce s-ar interesa El", răspunse ea gemând, „de o ticăloasă mizerabilă ca mine?"
„Fiindcă doreşte ca şi tu să fii fiica Lui. Aşa cum tu doreşti ca Jessica să fie din nou fiica ta, Dumnezeu doreşte ca tu să devii fiica Lui."
„De unde ştii că Dumnezeu doreşte lucrul acesta?", întrebă ea pe un ton batjocoritor. Daniel continuă încet şi gingaş să-i recite următoarele cuvinte:
„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea,
că a dat pe Singurul Său Fiu,
pentru ca oricine crede în El să nu piară,

ci să aibă viaţă veşnică." (Ioan 111:16)
„El doreşte să fie Dumnezeul tău şi tu să devii fiica Lui."
Femeia începu să plângă. Daniel nu mai simţise niciodată curgând atâta dragoste în inima lui şi, cu o încredere profundă şi plin de milă, se apropie de ea şi o îmbrăţişa. Vorbindu-i gingaş, îi spuse:
„Diferenţa dintre dragostea ta pentru Jessica şi dragostea lui Dumnezeu pentru tine este că El are puterea să te schimbe. încearcă să înţelegi cât de mult te iubeşte. El vrea să te îmbrace într-o haină albă a neprihănirii, să-ţi dea încălţăminte nouă în picioare şi să-ţi pună un inel în deget."
Era pentru întâia oară când, de la moartea soţului ei, fu îmbrăţişată. Până atunci nici o mână iubitoare nu-i mai mângâiase creştetul. Atenţia care i se dădea stârni în inima bietei femei un torent de emoţie şi o făcu să izbucnească într-un plâns sfâşietor. începu să tremure, neputând să-şi controleze mişcările. Bătrânului i se păru că inima ei de piatră era sfărâmată de puterea Duhului Sfânt. Pentru un timp, femeia stătu strâns lipită de pieptul bătrânului. Mintea ei

întunecată cu greu putea înţelege sacrificiul făcut de Daniel. Până acum toţi o brutalizaseră, înjurând-o zgomotos şi cerându-i să se depărteze de ei. De când se adâncise în băutură, oamenii scuipau în urma ei ca după o stârpitură. De ce omul acesta nu făcea la fel ca ceilalţi? Mai mult, nu simţise niciodată adâncimea şi devotamentul unei asemenea compasiuni şi simţea că nu merită o asemenea dragoste.
Plângând în hohote, întrebă: „Cum ar putea o viaţă atât de degradată şi mizerabilă ca a mea să fie schimbată?" Daniel îi explică că, dacă cineva vine la Christos, devine o făptură nouă, toate lucrurile vechi dispar şi viaţa acelei persoane se înnoieşte. „Iubirea Domnului Christos vindecă, ridică şi schimbă în totalitate viaţa", spuse el.
I-a povestit apoi despre femeia prinsă în păcat şi despre felul în care Domnul Isus i-a schimbat viaţa:
„«Cel care este fără păcat, să arunce primul cu piatra în ea.»
Isus apoi, a început să scrie cu degetul în nisip şi toţi acuzatorii femeii, au început să plece unul câte unul. Atunci El i-a zis femeii:
«Femeie, unde-ţi sunt pârâşii? Nimeni nu te condamnă?»
Ea a răspuns: «Nimeni, Doamne.»
«Nici eu nu te condamn», a spus Isus.
Şi dacă Dumnezeu este pentru noi", continuă Daniel, „cine poate fi împotriva noastră?"
„ *Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Christos?*
Necazul sau strâmtorarea, sau prigonirea,
sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte,
sau primejdia, sau sabia?
...nici moartea, nici viaţa, nici îngerii,
nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum,
nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea,
nici o altă zidire,

nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu,
care este în Christos Isus, Domnul nostru. "
(Romani VIIL35, 38-39)
Pentru prima oară în ultimii ani, o scânteie de lumină a aprins sufletul încătuşat al femeii. Privind în ochii ei, Daniel desluşi în disperarea şi agonia vizibilă, o luptă ce se dădea între

două lumi. Dându-şi seama de momentul critic în care se afla şi de importanţa situaţiei, Daniel îşi înălţă inima într-o rugăciune tăcută, continuând să o privească pe femeia dinaintea lui cu gingăşia şi mila unui prieten, sperând că astfel o va încuraja.
Ceasornicul unei catedrale din apropiere anunţă miezul nopţii şi, deodată, femeia, trezită parcă dintr-un vis, îl împinse la o parte şi începu să alerge din nou. Nici întunecimea nopţii, nici întunecimea sufletului ei nu i-au oferit lui Daniel şansa de a se prinde de ceva în momentul când şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în gol pe o grămadă cu resturi de cărămidă şi mortar.
Femeia auzi în urma ei strigătul omului care părea că răsună de departe. Mintea ei era însă orbită de inconştienţă. Nu se gândi nici o clipă la gravitatea căzăturii lui, cu atât mai puţin la faptul că viaţa bătrânului putea fi în pericol. Toată ziua nu băuse nimic şi lipsa alcoolului o făcea acum nervoasă şi abătută. Fără băutură nu se simţea în stare să stea pe picioare şi tremura ca un om bolnav de friguri. Deodată se gândi să profite de situaţie şi să alerge spre locuinţa lui Daniel, sperând să-şi găsească fiica. Când ajunse acolo, găsi casa descuiată, dar goală ca sufletul ei.
Lumina palidă a jarului aproape stins îi atrase atenţia şi începu să privească focul ce abia mai pâlpâia. Rămase câteva clipe nemişcată, de parcă ar fi fost paralizată şi începu să se gândească la cuvintele lui Daniel. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu începea să-i atingă inima folosindu-se de Cuvântul Scripturilor pe care ea îl auzise. Chinuită de remuşcare,

începu să alerge din nou pe străzi căutând pe cineva care l-ar fi putut ajuta pe omul căzut. Alerga disperată din toate puterile, se împiedica şi cădea, se ridica iarăşi şi alerga mai tare cu oroarea şi durerea unei fiinţe care a pierdut pe cineva foarte iubit. Alergând de la o uşă la alta, întrucât nimeni nu-i deschidea, ajunse înapoi aproape de pod. în sfârşit, zări un paznic de noapte, căruia îi arătă locul unde zăcea omul căzut. Acesta scoase un fluier din buzunar şi, în curând, în jurul lui s-au adunat o mulţime de oameni care au găsit imediat trupul căzut.
Nu-l osândi pe cel cu mintea-ntunecată De-a păcatului îngrozitoare pată Gândeşte-te la el ca la un frate Priveşte-l cu milă şi iartă-l,
şi-ndreaptă-l.
Nu arunca cu pietre în cel căzut în drum împiedicat de lume, cu viaţa numai scrum, Gândeşte-te că el este copilul aceluiaşi Tată Şi că, îndurerat, aşteaptă să-l ajuţi
acas' să se întoarcă.
Nu-l judeca pe cel aflat la marginile iadului Vorbeşte-i blând, să lase calea vechiului păcat Şi drumul trist de mărăcini şi spini împresurat De dragoste şi flori veşnic lui îi va fi încununat.
Să nu uiţi niciodată că fără jertfa lui Isus Tu cu-ale tale fapte, nicicând n-ai fi putut ajunge sus. în dragoste să-l mângâi mereu pe cel căzut Şipoartă-te cu dânsul la fel cum Domnul, ţie ţi-a făcut.

CAPITOLUL XIII

SUFLETUL NEMURITOR

| ANIEL a rămas inconştient numai câteva > clipe, fiindcă ceasornicul catedralei j bătuse prima bătaie când el a căzut, iar ecoul ultimei bătăi încă răsuna în văzduh când el s-a trezit parcă dintr-un vis şi a încercat să se ridice să vadă dacă femeia s-a întors; dar nu se putea mişca, aşa că se hotărî să nu mai facă nici un efort, gândindu-se la ce s-a întâmplat.
îşi dădu seama clar că femeia, pe care a încercat să o salveze, i-a întors spatele lui şi lui Dumnezeu. Totuşi, cum se făcea că, în loc de şocul ororii teribile, o pace desăvârşită îi cuprindea fiinţa? Ascultând plescăitul monoton al valurilor reci care se izbeau de piciorul podului, i se păru pentru o clipă că aude o şoaptă care-i spunea:
„Fiindcă ai fost credincios până la moarte, îţi voi da cununa vieţii."
Simţi deodată o durere sfâşietoare străbătându-i trupul ca o săgeta. Gemu adânc, fruntea i se acoperi de sudoare şi picuri reci îi căzeau pe obrajii palizi. Durerea îl chinuia, tăindu-i răsuflarea. Se întreba dacă aici era finalul vieţii lui, dar sufletul lui era în pace. Simţea că este gata, dacă aceasta era voia lui Dumnezeu, dar ar fi vrut să-şi vadă copila din nou şi să-i spună că o iubeşte şi că mama ei a auzit Evanghelia.
Vântul nopţii bătea tăios şi el simţea frigul pătrunzându-i până-n măduva oaselor. Părea să fie trecut cu

mult de miezul nopţii şi tăcerea era mai adâncă decât de obicei. Din pricina vremii neprielnice şi poate pentru că fusese duminică, oamenii se retrăseseră mai devreme la casele lor. într-un târziu, auzi tropotul zgomotos al patrulei de noapte păşind pe scândurile îngrozitor de scârţâitoare. Probabil veneau în căutarea lui. încercă să-şi ridice glasul, dar nu reuşi să se facă auzit din cauza zgomotului valurilor. Când îşi dădu seama că paşii s-au apropiat, îşi adună puterile şi rosti cu glasul sfâşietor:
„Ajutaţi-mă, căci dacă nu, mor!"
Apoi i se păru că a mai trecut un timp îndelungat până când a fost ridicat şi aşezat lângă marginea podului. Mulţimea stătea în jurul lui şi vorbea cu compătimire, iar el nu scotea nici măcar un geamăt, doar încerca să le mulţumească calm. Se văzu purtat pe braţe până la primul spital din apropiere. Nişte oameni binevoitori se grăbiră să-1 aşeze pe un pat, dar Daniel se împotrivi uşor, căci slăbiciunea îl doborâse. Adunându-şi ultimele puteri, de pe buzele vineţii i se desprinseră câteva cuvinte întretăiate şi rugătoare:
„Să mă vadă doctorul mai întâi şi să îmi spună dacă voi muri sau voi trăi."
Medicul îl examina şi îi puse câteva întrebări, la care el a răspuns liniştit. Apoi, când medicul 1-a privit grav, faţa lui Daniel a rămas liniştită.
„Sunt creştin", spuse el, „şi nu mi-e frică să mor. Dacă ştii că nu este nici o speranţă pentru mine, aş vrea să fiu dus acasă. Am o fetiţă care ar vrea să stea cu mine cât timp mai trăiesc. Cheia de la casă este în buzunar la mine. Vă rog, domnule, duceţi-mă acasă."
Doctorul nu putu să-i refuze dorinţa şi îl privi ca pe un frate. îl uimise seninătatea bătrânului în faţa morţii. Deşi îşi simţea inima strânsă ca într-o menghină de fier, doctorul îi spuse că nu mai avea de trăit decât câteva zile. Loviturile pe care Daniel le suferise fuseseră prea puternice ca să-i poată da o speranţă mai lungă de viaţă. Cu toate acestea, Daniel nu

păru deloc neliniştit, ba dimpotrivă, îi zâmbi înţelegător, deşi grav. Era aproape dimineaţă când a ajuns acasă, sub îngrijirea unei asistente şi a unui student de la spital. Astfel, Daniel Standring a intrat pentru ultima oară în căsuţa în care şi-a petrecut cei mai fericiţi ani din viaţa lui împreună cu Jessica.
E dulce ziua când, în linişte,
Vezi cerul salutând unirea cu pământul,
Simţi rouă cum îţi plânge

Căderea către moarte, greu alinându-ţi somnul...
Fiindcă, vai! Tu eşti sortit pieirii
Dar eşti etern prin sfânta lui jertfire.
E dulce trandafirul ce-şi răspândeşte-n valuri
Mireasma în văzduhu-mbălsămat
Căci ale tale culori încântă ne-ncetat
A ochilor căutare şi-a sufletului maluri...
Dar, vai! Tu eşti sortit pieirii
Dar ale tale fapte pe veci vor rămânea.
E dulce primăvara născută din iubire
Cu trandafirii roşii tu frumuseţea ţi-o întreci
Se duc a tale clipe spre ţărmuri de mărire
Şi rozele înjuru-ţi se vestejesc pe veci, căci pleci...
Fiindcă, vai! Tu eşti sortit pieirii
Ca veşnic să trăieşti cu-a Tatălui sfinţire.
Trec toamne peste-a tale frunze, Şi vânturi bat, smulgându-ţi rădăcina Dar sufletul curat cu sfintele petale Nicicând nu se va trece, căci trăieşti etern; Da, sufletul! El dăinuieşte-n veci de veci.

CAPITOLUL XIV

PREŢUL SALVĂRII

RECUSERĂ câteva zile de când bătrânul Daniel suferea în tăcere. De un timp nu mai vorbea şi nu voia să mănânce mai nimic. Nu se plângea deloc de durerile care-i chinuiau trupul, dimpotrivă, avea faţa scăldată în lumină, iar inima plină de bucurie şi de o pace desăvârşită. Jessica îl îngrijea cu multă dăruire şi nu se desprindea deloc de patul lui. Când durerile bătrânului tată deveneau insuportabile, Jessica îi ştergea cu lacrimi în ochi sudoarea de pe frunte. Bătrânului i se făcea frig, apoi, imediat, cald; capul îi vâjâia şi în trup durerile păreau că vor să îl sfâşie. Totuşi, răbda fără să cârtească. Când suferinţele i se mai domoleau, îi cerea copilei să-i citească din Biblie, simţindu-se purtat pe braţele Păstorului prin întunecata vale a morţii. Pe când Jessica citea, Daniel nu se mai gândea la nimic. Nu mai vedea noaptea încercării din jurul lui. Vedea doar cerul albastru unde ştia că va pleca pentru a-şi petrece veşnicia. I se părea că uneori capătă aripi gata de zbor şi în răstimpuri parcă vedea cerurile deschizându-şi porţile infinite, dezvăluind cetatea luminoasă scăldată în gloria soarelui nepieritor. Totuşi, aceste lucruri le vedea încă de departe.

Membrii bisericii veneau să-1 viziteze, unii din ei în caleştile care odinioară îl făceau să se gândească la bogăţiile lor, apoi plecau, uimiţi că au ştiut atât de puţin despre tăria sufletului său şi dragostea lui faţă de cei pierduţi. Toţi îi

mulţumeau lui Dumnezeu pentru mesajul pe care El li 1-a dat prin Daniel în duminica în care el a intrat pentru ultima oară în capelă. Daniel le-a mulţumit pentru vizita şi cuvintele lor pline de bunătate, dar dorea mult ca, înainte de a închide ochii, să vadă pe cineva iubit. Totuşi, pastorul încă nu venise, dar i-a trimis cuvânt că va veni.

Ceasurile finale au sosit. Şi el, şi Jessica ştiau că aceasta era cea din urmă zi şi ea nu se mişca de lângă el. Pastorul încă nu venise, oare de ce nu venea la patul de moarte al prietenului său vechi? Se cunoşteau de mult timp, se întâlneau de câteva ori pe săptămână timp de

doisprezece ani în aceeaşi capelă; apoi, de când Jessica i-a apropiat mai mult, pastorul vestit, elocvent şi totuşi umil, s-a ocupat cu gingăşie şi multă graţie de sufletul prietenului său. îngrijitorul capelei a învăţat să culeagă câteva firimituri de la masa bogată pe care pastorul o pregătea săptămână de săptămână pentru adunare.
Deşi pastorul încă nu venea, Daniel rămânea liniştit şi, răbdător şi plin de pace, privindu-şi copila cu un zâmbet pe faţă, aştepta ultimul ceas, ultima clipă.
Totuşi, înainte de a fi prea târziu, înainte ca ochii lui Daniel să se închidă şi gura lui să fie pecetluită de gheaţa morţii, pastorul a sosit. Jessica 1-a văzut coborând din trăsură împreună cu o doamnă şi, păşind încet, veneau spre uşă. Jessica încerca să-şi dea seama cine era doamna, dar îi fu imposibil, fiindcă aceasta purta o pălărie cu voal. Pastorul intră cu mare greutate în casă din cauză că era încă foarte slăbit, dar doamna care venise cu el încerca să-1 ajute politicoasă. Străduindu-se să o vadă mai bine, Jessica nu putu să-şi creadă ochilor: doamna aceea era mama ei! Daniel aştepta în tăcere să afle cu cine venise pastorul şi ce avea acesta să-i spună. Pastoral s-a aşezat pe un scaun, iar femeia a privit-o pe Jessica şi i-a mângâiat faţa uşor cu mâna, apoi a îngenuncheat lângă patul lui Daniel.

„Am să-ţi mărturisesc ceva, dragul meu prieten", spuse pastorul.
„Spune, pastore", răspunse muribundul în şoaptă.
„Cu trei zile în urmă, dis-de-dimineaţă, am fost trezit din somn şi cineva mi-a spus să merg în grabă la capelă. Grăbindu-mă, atât cât îmi permiteau mădularele mele slăbite, m-am apropiat plin de curiozitate. înăuntru era o femeie care plângea în hohote şi striga că merită să fie omorâtă cu pietre. Plângea şi se bătea cu pumnul în piept, căutându-L pe Cel care are puterea să ierte, să cureţe şi să înnoiască. M-am apropiat încet de ea şi i-am vorbit, dar ea a tresărit când eu am întrebat-o:
«Femeie, unde sunt pârâşii tăi?»
Auzind această întrebare, a alergat la mine, crezând că erai dumneata. A început să strige: «Te rog ajută-mă, domnule Daniel, te rog ajută-mă! Vreau să-mi schimb viaţa, vreau să fiu iertată, vreau să fiu un copil al lui Dumnezeu, ah, te rog ajută-mă!» I-am spus că eu sunt pastorul cu care vorbise cu câteva zile mai înainte. Căindu-se cu lacrimi amare, această femeie a devenit o făptură nouă în Christos, după cum vezi, apoi eu am rugat-o să mă ierte pentru neglijenţa mea de acum unsprezece ani."
Intorcându-se spre Jessica şi spre Daniel, pastorul începu o altă poveste:
„în duminica în care am fost paralizat, mama ta a venit şi m-a vizitat acasă. Era plină de amărăciune, dar am lăsat-o să-mi spună tot păsul sufletului ei. Mi-a povestit despre tatăl şi despre sora ta şi cum au murit de ciumă. De asemenea, mi-a mărturisit că tatăl tău a devenit un creştin ascultând predicile mele. Jessica, tatăl tău era un creştin tânăr care mă privea ca pe un păstor, dar eu îmi petreceam tot timpul studiind şi nu mi-am făcut timp să aflu toate durerile şi necazurile turmei. îmi amintesc şi astăzi zâmbetul lui când stătea în aceeaşi bancă din capelă în care stai tu. Ultima oară când l-am văzut, a fost atunci când a adus-o pe mama ta

pentru prima dată, dar după aceea nu a mai venit la biserică. Eram prea ocupat să-1 caut şi nici nu ştiam unde locuia. Astăzi îl rog pe Dumnezeu să mă ierte."
A urmat un moment de linişte, dar Daniel, cu o privire plină de bucurie, străduindu-se să-şi ridice puţin capul, i-a şoptit pastorului:
„Mieluşeii tăi pierduţi sunt regăsiţi. Paşte-i şi păzeşte-i! Tu eşti un păstor bun, prietene!"
Femeia, care tăcuse până atunci, măcinată de vina şi preţul plătit pentru răscumpărarea ei, rosti cu o voce tremurătoare:
„îmi pare atât de rău! Mă vei putea ierta, domnule Daniel?"
„Nu eşti dumneata de vină", şopti Daniel. „Nimic nu este la voia întâmplării, ci tot ce se

întâmplă este spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu."
Spunând acestea, închise ochii pe jumătate şi începu să respire mai greu, dar făcu încă un efort să-i vorbească copilei:
„Fetiţa mea, ai grijă de mama ta!"
Şi, întorcându-se plin de blândeţe spre mama copilei, îi spuse gingaş şi iubitor:
„Dragă doamnă, iată fiica ta!"
După aceste cuvinte, a închis ochii pentru totdeauna.
Şi ceva s-a petrecut în ziua aceea, ceva care avea să schimbe viaţa pastorului şi a bisericii pentru totdeauna, încetul cu încetul, pastorul şi-a revenit destul ca să poată să-şi continue slujba, dar niciodată nu şi-a mai pregătit predicile numai pentru cei bogaţi. Mesajul lui era unul de speranţă pentru cei fără speranţă şi unul de dragoste pentru cei pe care nu-i iubea nimeni. îl predica pe Christos răstignit şi-i vizita pe toţi cei săraci, mai ales pe văduve. Nu era numai conducătorul lor spiritual, ci şi prietenul tuturor, fiindcă învăţase o lecţie importantă de la prietenul lui, Daniel - aceea că nu poate

exista o dragoste mai mare decât atunci când un om îşi dă viaţa pentru prietenii săi.
în fiecare duminică, Jessica, împreună cu mama ei, stăteau în banca din faţă, pline de entuziasm. în timpul săptămânii, amândouă căutau femei şi copii săraci pe străzile Londrei, mai ales în locul unde Daniel îşi avusese dugheana de cafea, iar duminica îi aduceau în adunare ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu.
Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. Domnul Daniel i-a lăsat copilei tot ce avea, inclusiv căsuţa şi dugheana de cafea. Cu aceste binecuvântări, mama Jessicăi a reuşit să se întreţină pe ea însăşi şi pe copilă. Şi mereu îi hrănea pe cei flămânzi, fiindcă a înţeles cuvintele Domnului Isus:
„Când aţi făcut aceste lucruri unuia din cei mai neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut."
în multe feluri, viaţa acestei femei s-a asemănat cu viaţa Măriei Magdalena, fiindcă cel căruia i s-a iertat mult, iubeşte mult. Şi, în timp ce mama şi fiica citeau Cuvântul Scripturilor împreună şi cântau cu lacrimi psalmi şi imnuri spirituale, fiinţele lor au fost transformate tot mai mult după chipul lui Christos şi caracterul Lui devenea tot mai evident în viaţa lor.
Dragă cititorule, a fost şi inima ta străpunsă de durerea şi suferinţa celor lipsiţi şi neajutoraţi? Acolo unde este comoara ta, acolo îţi este şi inima. Ţi-ai făcut timp să ajuţi văduvele şi orfanii în necazul lor? Aminteşte-ţi că şi noi am fost pierduţi înainte ca Domnul Isus să ne elibereze de păcat şi să umple vieţile noastre cu harul Lui minunat. Roagă-te Lui acum şi cere-I să-ţi cucerească inima pe deplin şi să ţi-o umple cu bunătate şi cu milă pentru semenii tăi.
„Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!"
(Matei V:7)
S3

Preţul salvării
O inimă zdrobită care regretă păcatul, o trezire autentică la adevărata viaţă ne va înflăcăra sufletele şi ne va motiva pentru marea cauză a lui Christos, care a venit în lume să-i mântuiască pe cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu. Fiindcă am avut parte de mila lui Dumnezeu, putem fi un exemplu pentru cei care au nevoie de viaţa veşnică la fel ca noi.
„A împăratului veşniciilor, a nemuritorului,
nevăzutului şi singurului Dumnezeu,
să fie cinstea şi slava în vecii vecilor! Amin. "
(lTimoteihU)
Jessica - întoarcerea mamei
Dă-mi veşnic părtăşia clipelor Ce pentru Tine-au însemnat focul durerilor Ajută-mă să cred mai mult puterea învierii Fă-mi loc pentru vecie sub crucea sfântă a iertării.

- Sfârşit -
Sunt unul din aleşii Tăi, Dumnezeu al dreptăţii
Am fost spălat de Fiul Tău şi-oprit din alergarea vieţii
Si-oricâte şoapte vin să mă înşele
Simt Duhul Tău şi-a Lui putere
Ce-mi spune neîncetat de preţul plătit spre salvare.
Sunt slab şi nu pot ca să-Ţi dovedesc Iubirea, dragostea, ce-n mine veşnic cresc Eu nu ştiu ca să-Ţi răsplătesc jertfirea Si nici nu vreau să mai privesc la adâncimea Păcatului din care Tu m-ai scos.
Nicicând nu voi pleca eu de la Tine, Nici dacă munţii s-ar sfărma Eu stau cu Tine, căci aşa mereu mi-e bine Şi nimeni de la Tine nu mă va alunga.

85
Cuprins
I ÎNGRIJITORUL CAPELEI.....5
II BIBLIA MARE DE PE AMVON.....io
III PLANURI MARI.....15
IV MESAJUL NEPREVĂZUT.....20
V VALEA UMBREI MORŢII.....24
VI UN OASPETE NEAŞTEPTAT.....30
VII ALEGEREA COPILEI.....39
VIII JERTFA.....44
IX RUGĂCIUNEA LUI DANIEL.....50
X ŞOAPTA INIMII.....55
XI O PREDICĂ NEAŞTEPTATĂ.....61
XII URMĂRIREA.....69
XIII SUFLETUL NEMURITOR.....76
XIV PREŢUL SALVĂRII.....79
Little Lam
Tipar:
Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.
str. Narciselor, nr. 5E, 720207 - Suceava
mobil: 0744 544 579
e-mail: contact@littlelamb.ro
"Salutăm cu entuziasm'Colecţia Cărţilor Rare', şi o recomandăm cu cea mai mare căldură. "
Prof. Dr. IOSIF ŢON

Această povestire emoţionantă face parte din istoria unor lumi apuse, dar în acelaşi timp este realitatea cutremurătoare de astăzi. Copii desculţi şi flămânzi, cu sufletele zdrenţuite de nepăsarea şi indiferenţa noastră, sunt de fapt nestematele lui Dumnezeu, ce ar putea fi şlefuite şi modelate cu dragoste şi bunătate.
De multe ori, pentru că lipseşte Jessica din bisericile contemporane, apostazia şi formalismul domină frumuseţea şi puritatea închinării.
NICU COTLET
ISBN 973-86336-3-X ISBN 973-86336-2-1 (voi. 2)

